50 de vieţi anterioare ale spiritului lui Horia

Studiu parapsihologic

Autor: NINA PETRE

Povestirile a 50 de reîncarnări

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2022

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Cuvânt înainte

„Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe clarviziune şi telepatie, verificate pe nenumărate spirite şi clienţi. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ şi-ar afla aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil. Prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi."

NINA PETRE,
medium şi clarvăzătoare

* * *

În acest volum sunt cuprinse cele 50 de vieţi anterioare ale spiritului lui Horia, pe care autoarea le-a cercetat de-a lungul a aproape 4 ani. Majoritatea dintre ei au fost oameni cu personalităţi puternice, creative, contribuind cu vieţile lor la ridicarea în rang a spiritului său.

Horia este un domn pensionar militar din România care a dorit să afle o mare parte din încarnările spiritului său pentru a se cunoaşte mai bine. Faptul că a perseverat în acest demers spiritual l-a ajutat foarte mult să-şi înţeleagă personalitatea şi menirea. A găsit unele corespondenţe neaşteptate între vieţile anterioare descrise şi unele caracteristici personale actuale sau chiar întâmplări izbitor de similare.

Iată un fragment dintr-o scrisoare a dumnealui:

«Este de-a dreptul şocant cum se leagă lucrurile. Acum încep să să înţeleg pe deplin noţiunile de karmă şi de reîncarnare. Am citit destule lucruri legate de această temă de la diferiţi autori, care din păcate, se contraziceau unii pe alţii, motiv pentru care făceam multe confuzii. Mulţumită dumneavoastră, acum văd mult mai clar lucrurile. De asemenea, articolele şi cărţile publicate de către domnul Răzvan Petre au fost de un real folos, motiv pentru care ţin să-i mulţumesc şi dumnealui.

Eu aşa ştiam, că fiecare fiinţă umană, are spiritul lui, care este scânteia Divină din el şi care supravieţuieşte morţii. A fost un adevărat şoc pentru mine şi, totodată, o mare dezamăgire când am aflat de la dumneavoastră că, de fapt, este vorba despre un spirit care a avut mai mulţi antecesori spirituali. Eu, în mod greşit, mă identificam cu spiritul din mine.»

Nu am reprodus în acest volum şi observaţiile şi sfaturile adresate personal domnului Horia, care se referă la anumite moşteniri spirituale preluate din vieţile anterioare, şi nici comentariile dumnealui la povestirile karmice.

Sper ca cititorul să aprecieze descrierile unor locuri şi timpuri demult uitate, care formează cadrul istoric în care s-au desfăşurat aceste vieţi ale unor oameni din trecut. În general, istoria se ocupă de marile personalităţi şi războaiele lor, dar mult mai puţine scrieri se referă la viaţa oamenilor obişnuiţi, care sunt, de obicei, strămoşii noştri spirituali. Foarte rar am descoperit vreo personalitate celebră în trecutul spiritual al celor care s-au supus acestui studiu.

Cercetarea vieţilor anterioare are rolul de a ne ajuta să ne cunoaştem mai bine, să ne acceptăm aşa cum suntem, să ne echilibrăm psihic şi, eventual, să eliminăm unele efecte karmice, orientându-ne către situaţiile propice pentru noi şi evitându-le pe cele cu potenţial de pericol.

Cititorul de azi poate fi uimit de realitatea altor epoci şi locuri, în care mentalităţile, obiceiurile şi condiţiile de viaţă difereau foarte mult de cele prezente. Parcurgerea celor 50 de vieţi prezentate mai jos este o călătorie interesantă în însăşi evoluţia omenirii, în sens invers cronologic. Sper să vă ajute să vă eliberaţi puţin din strâmtoarea propriei persoane şi vieţi monotone, ştiind că şi voi aveţi în spate o istorie a încarnărilor oarecum asemănătoare cu cea a domnului Horia.

Fiecare spirit urmează propriul său drum evolutiv unic, iar asta se poate vedea în studiile de caz întinse pe parcursul mai multor vieţi anterioare. De exemplu, am publicat în cele 10 volume „Amintiri din vieţile anterioare", pe lângă multe altele, cazul Elenei (39 de încarnări), ale Dorinei (27 de încarnări) şi ale lui Sorin (25 de încarnări), împreună cu comentariile acestora, studii care creionează o anumită „personalitate" a spiritului încarnat actualmente în aceste persoane din România.

În sumarul acestei cărţi, precum şi în titlurile episoadelor spirituale am folosit culori diferite pentru încarnările ca bărbaţi (⭘) sau ca femei (⦿), pentru a facilita eventuale concluzii privind alternanţa sexului sau alte detalii (locul geografic ales de spirit pentru încarnare, condiţia socială, soarta etc.). Opinia mea este însă că nu putem trage nicio concluzie generală, căci intenţiile spiritului sunt întotdeauna imprevizibile şi scapă oricărei logici omeneşti.

Răzvan-Alexandru Petre, editor
aprilie 2022

Lista vieţilor anterioare

Episodul 1 – Giuseppe

Episodul spiritual nr.1 îl are ca erou pe GIUSEPPE SARDINI (1819-1887). GIUSEPPE s-a născut în oraşul Parma, localitate aflată pe teritoriul Ducatului de Parma şi Piacenza.

Acest Ducat era o formaţiune statală feudală din nordul peninsulei italice, creată în anul 1545 de către Papa Paul III (Alessandro Farnese). El i-a acordat fiului său nelegitim, Luigi Farnese, aceste teritorii desprinse din Statul Papal. La data naşterii eroului nostru, peste Ducatul de Parma şi Piacenza domnea ducesa austriacă Maria Luisa (1814-1847) de Habsburg. Domnia ei a fost întreruptă de Revoluţia din 1831, în urma cărei s-a constituit un guvern provizoriu. La moartea Mariei Luisa, în anul 1847, ducatul de Parma şi Piacenza a revenit Bourbonilor.

Între 1847-1849 a domnit Carol II. În martie 1848, a izbucnit Revoluţia burgheză italiană care l-a înlăturat. În ambele oraşe s-au constituit guverne provizorii. Ducatul a fost teatrul luptelor dintre trupele piemonteze şi cele austriece, în aprilie 1849, încheiate cu restaurarea dinastiei de Bourbon. Carol II a abdicat în martie 1849, urmându-i la tron fiul său, Carol III (1849-1854). În perioada 1854-1859 a domnit Roberto I. Între 18 august 1859 şi 16 martie 1860, Ducatul de Parma şi Piacenza s-a aflat sub dictatura lui Carlo Luigi Farini.

În urma plebiscitului din 11 martie 1860, Parma a intrat în componenţa Regatului Sardiniei. Capitala acestuia se afla în oraşul Torino. La mijlocul secolului 19, în jurul Regatului Sardiniei s-a realizat unificarea Italiei. La 17 martie 1861, primul parlament al Italiei unificate l-a proclamat drept rege pe Vittorio Emmanuele II.

Fabricantul de arme Corrado Sardini din Parma, căsătorit cu doamna Editta, avea doi băieţi. Fiul cel mare, GIUSEPPE, avea cu 4 ani mai mult decât fratele său, Geronimo. Ambii fraţi au învăţat carte la o şcoala generală şi în liceul catolic destinat băieţilor proveniţi din familiile bogate ale oraşului Parma. La 19 ani, Geronimo a intrat ca secretar la o fabrică de mobilă. A devenit asociat al patronului la 25 de ani, în urma căsătoriei cu fiica lui. Isabella, care era cu 8 ani mai tânără decât Geronimo, a ajuns mama a doi băieţi.

Tot 19 ani avea şi GIUSEPPE când a intrat să muncească în fabrica de armament a tatălui său, Corrado. Fabrica se afla în afara oraşului. Din cauza drumului lung, cei doi patroni, tatăl şi fiul, erau nevoiţi să lipsească din Parma zile şi nopţi la rând. GIUSEPPE şi-a început activitatea la fabrică ocupându-se

cu punerea în ordine a documentelor de producţie şi de vânzare a armamentului către diverse grupări militare.

La 21 de ani, având suficientă experienţă ca funcţionar, a început să caute clienţi pentru vânzarea armelor, fiind nevoit să călătorească mult pe teritoriul Ducatului. A înţeles foarte repede că un furnizor de arme trebuie să fie neutru din punct de vedere politic, având astfel acces în toate cercurile politice şi nepolitice ale societăţii.

S-a căsătorit la 27 de ani cu Paola, fiica unui negustor de produse alimentare din Parma. Paola era cu 9 ani mai tânără decât el. A dat naştere unui singur copil, la 22 de ani, băiatul primind numele de Orsino.

Pe măsură ce înainta în vârstă, Orsino se dovedea a fi mai pasionat de arme decât tatăl său. Pentru GIUSEPPE, fabricarea armelor reprezenta o modalitate de supravieţuire din punct de vedere financiar. Mai mult chiar, preluase conducerea fabricii la rugămintea tatălui său, Corrado, care se simţea din ce în ce mai rău cu inima. Orsino moştenise plăcerea mânuirii armelor de la străbunicul Antonio, tatăl lui Corrado, care se distinsese prin mari fapte de vitejie în diverse războaie.

După absolvirea unei şcoli medii militare, Orsino a intrat şi el să lucreze în fabrica bunicului Corrado. Era un bun expert militar şi viitor patron, ca succesor al tatălui său. S-a căsătorit la 29 de ani cu Fiorella, o fată de 19 ani, care i-a dăruit doi copii, o fetiţă şi un băiat. Bine educat de tatăl său, Orsino s-a ferit de toate cercurile politice, reuşind astfel să scape cu viaţă din toate luptele premergătoare marelui eveniment al unificării Italiei, chiar şi după aceea, fiindcă linişte în ţară nu a fost.

GIUSEPPE Sardini avea 68 de ani şi încă mai venea pe la fabrică, dorind să discute cu fiul său diverse probleme de producţie şi vânzare a armamentului. Îi plăcea să verifice noile puşti şi pistoale, modele concepute de grupul său de specialişti. Era în luna iulie a anului 1887 când, fascinat de modelul unui nou pistol, s-a dus în poligon şi a încercat să tragă cu el. Din nefericire, pistolul folosit de el avea o defecţiune, din cauza căreia i-a explodat în mână. Rănile adânci provocate de explozie i-au scurtat viaţa curajosului GIUSEPPE. Rămăsese fără mână dreaptă, iar îi faţa era zdrobită, medicul fabricii nereuşind să îl salveze pe nenorocit. După câteva ore de la accident, GIUSEPPE Sardini a încetat din viaţă. Spiritul său, eliberat din carcasa trupului rămas inert, a pornit spre alte zări.

17 februarie 2018

Episodul 2 – Sirdhal

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe algerianul SIRDHAL, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1711-1778 (secolul 18). SIRDHAL s-a născut în localitatea Tenes, port la Marea Mediterană, situat în nordul Algeriei. Familia lui SIRDHAL era de origine berberă, practicând religia islamică.

În secolul 7 a avut loc în Algeria cucerirea arabă, urmată de islamizarea poporului. În anul 1518, piratul Khayr al-Din, poreclit Barbarossa, a întemeiat statul barbaresc din Alger, sub suveranitate otomană. În următoarele trei secole, în Alger s-a aflat cartierul general al piraţilor berberi care operau în Mediterana occidentală. Khayr al-Din, investit cu titlul de „dey de Alger” de către turci, a domnit din 1518 până în 1546.

În 1671, puterea a trecut către dey-i aleşi de garnizoanele de ieniceri. În 1711, anul naşterii eroului nostru SIRDHAL, dey-i din Alger au obţinut titlul de „paşă”, devenind independenţi faţă de sultanii otomani. Dey-ul Baba Ali, conducătorul ienicerilor, l-a expluzat pe paşa din Alger, a refuzat să mai plătească tribut Porţii Otomane, asigurând astfel independenţa de fapt a Algeriei.

Negustorul berber Rashid din Tenes, căsătorit cu doamna Lujayn, a avut cinci copii. Au decedat la vârste mici două fetiţe şi un băiat. Supravieţuitorii au fost o fată, Mumina, şi un băiat, SIRDHAL. Băiatul era cu 3 ani mai mare decât sora lui. Pe Mumina părinţii au măritat-o la 15 ani cu negustorul Aamir, un tânăr de 26 ani. Au avut împreună doi băieţi: Akram şi Galal.

SIRDHAL a fost lăsat de părinţi să înveţe carte timp de 5 ani la o şcoală islamică. La 14 ani, băiatul a plecat pe mare împreună cu Rashid, tatăl său, cu o corabie care transporta mărfuri între porturile algeriene şi cele turceşti.

La 21 de ani, SIRDHAL avea destui bani, obţinuţi din comerţul naval, pentru a-şi permite să se căsătorească cu Ghada, fata unui negustor bogat. Ghada era cu 5 ani mai tânără decât SIRDHAL. Ea a dat viaţă la trei băieţi. Pe Jamal l-a născut la 19 ani, pe Bassem, la 21 ani, iar pe Tayeb, la 24 ani.

Jamal nu suporta călătoriile pe mare. S-a orientat spre negustoria cu caravane. Căsătorit la 24 de ani cu Israa, o fetiţă de 15 ani, a avut cu ea două fete: Azra şi Basima.

Bassem, fiul mijlociu, a ajuns negustor de carne. S-a căsătorit la 22 de ani cu Fatma, o fată de 16 ani. Au avut împreună o fată, Amna, şi un băiat, Saleh.

Fiul cel mic, Tayeb, şi-a ales meseria de bijutier. Căsătorit la 26 ani cu Marwa, o fată de 17 ani, a avut cu ea patru copii. Băieţii lor se numeau Mansur şi Tofiq, iar fetele, Ghufran şi Zidihar.

SIRDHAL a renunţat la comerţul naval la 39 de ani, nemaiputând suporta condiţiile mizere de pe corăbiile turceşti şi algeriene. A rămas acasă, în Tenes. Profitând de multiplele relaţii de prietenie cu diverşi marinari, a început să vândă sclavi, ţesături, bijuterii şi alte mărfuri cerute de populaţie.

Deşi fusese botezat în religia islamică, nu îşi uita originea berberă, ai cărei bărbaţi erau mari consumatori de alcool. La 67 de ani, SIRDHAL ajunsese un negustor bogat, mulţumit de viaţa, averea şi numeroasă lui familie. Avea o singură neplăcere: îl durea ficatul de prea multă băutură. În toamna anului 1778, inima lui a cedat, din cauza bolii hepatice.

18 martie 2018

Episodul 3 – Sind

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe siameza SIND. Viaţa ei s-a derulat în perioada anilor 1603-1648 (secolul 17). SIND s-a născut în localitatea portuara Bangkok, situată în sudul ţării numite, la acea vreme, Siam. Începând cu anul 1939, Siamul a primit denumirea de Thailanda.

În anul 1350, principele U-thong a întemeiat oraşul Ayutthaya (Ayuthia), în care şi-a stabilit capitala statului său. S-a proclamat rege cu numele de Ramathibodi I (1350-1369). Regatul Ayutthaya a fost numit de străini Siam. La 30 august 1569, oraşul-capitală a fost cucerit de birmani. Aceştia au stăpânit Ayutthaya timp de 15 ani. În anul 1584 a izbucnit răscoala populaţiei thai, condusă de principele Pra Naret (viitorul rege Naresuan), fiul regelui Mahathamaraja (1569-1590), împotriva dominaţiei birmane. Noul rege al Siamului, Naresuan cel Mare, a domnit în perioada anilor 1590-1605. După repetate succese asupra oştilor birmane (în 1584, 1586, 1587 şi 1592), regele Naresuan a obţinut independenta statului siamez.

Succesorii lui la domnie, în timpul vieţii eroinei noastre, au fost: Ekatotsarot (1605-1610); Srisaowapak (1610); Songam (1610-1628); Jettatiraj (1628-1629); Atityawong (1629); Prasattong (1630-1655).

Tatăl lui SIND se numea Puenthai. El era fratele regelui Naresuan şi mâna lui dreaptă, ca militar cu experienţă în luptele repetate împotriva uzurpatorilor birmanezi. Familia lui Puenthai practica religia budistă. Nevasta lui, Pen Chan, dăduse viaţă la două fete. Cea mare se numea SIND. Aceasta avea cu 5 ani mai mult decât sora ei, Phawta.

Pe Phawta i-au dat-o de nevastă la 17 ani moşierului Mongkut, un tânăr foarte bogat, cu 9 ani mai mare decât ea. Phawta a născut doi băieţi: Sunan şi Thuan.

Cele două surori au învăţat puţină carte cu doamne profesoare din oraş, sosite pentru lecţii în palatul familiei lui Puenthai. La cererea ei insistentă, SIND a primit acasă o instruire de câţiva ani în tehnicile de luptă folosite de militari. Moştenise temperamentul războinic al tatălui ei şi al bunicului Virothe, tatăl lui Puenthai, militar şi el în tinereţe.

Puenthai şi-a încetat activitatea militară în 1605, când SIND avea 2 ani. Îl slujise cu devotament pe fratele său, regele Naresuan, dar mai departe nu dorea să se sacrifice pentru altul. S-a apucat de negustorie pe uscat şi pe apă. Fiind un om bogat, şi-a cumpărat trei corăbii pentru schimburi comerciale cu porturile

din China şi Siam. În plus, o caravană care urma să aducă în Bangkok alimente de strictă necesitate de pe plantaţiile din afara oraşului.

În drumurile lui, Puenthai l-a cunoscut pe negustorul Klahan, care făcuse avere cu mărfuri aduse de marinari din China. L-a primit în vila sa, unde tânărul de 25 de ani a cerut-o repede în căsătorie pe SIND, năzdravana fată de 16 ani. Nunta s-a făcut cu fast, aşa cum se cuvenea unei mirese de origine nobilă.

Cei doi soţi au avut două fiice. Pe Lawan, mama ei a născut-o la 19 ani, iar pe Phailin, la 22 ani.

Lawan s-a măritat la 17 ani cu armatorul Khemkhaeng, proprietarul unei flote comerciale de cinci corăbii. El avea cu 12 ani mai mult decât mireasa lui. Lawan a născut o fată, Chimlin, şi un băiat, Phanumas.

Phailin a făcut nuntă la 16 ani cu negustorul Piyabutr, un tânăr cu 8 ani mai mare decât ea. Au avut trei băieţi: Channar, Awut şi Kiet.

SIND şi-a dorit enorm să nască şi un băiat, pe care să îl facă militar, care să continue tradiţia războinică a bărbaţilor din neamul tatălui ei. A rămas însărcinată la 45 de ani, în 1648. O ghicitoare i-a spus că va naşte un băiat, cu mari chinuri. SIND a rămas optimistă, educaţia militară primită cu ani în urma ajutând-o să privească optimistă în viitor. A născut, într-adevăr, un băieţel, în mod prematur. Copilaşul a ieşit mort la lumina zilei, iar după câteva ore, SIND a murit şi ea, din cauza puternicei infecţii postnatale.

23 aprilie 2018

Episodul 4 – Arrud

Episodul spiritual nr.4 îl are ca erou pe norvegianul ARRUD KNUDSSEN, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1513-1579 (secolul 16). ARRUD s-a născut în localitatea Arendal, port la Marea Nordului, situat în sudul Norvegiei, pe ţărmul strâmtorii Skagerrak.

Ţara lui ARRUD nu mai era independentă de multă vreme. Încă din anul 1397, Norvegia făcea parte din Uniunea de la Kalmar, al cărei hegemon era Danemarca. În 1536 a ajuns o simplă provincie a Danemarcei. În perioada 1450-1814, regii danezi din dinastia de Oldenburg au fost şi suverani ai Norvegiei. În timpul vieţii lui ARRUD, în Danemarca au domnit următorii regi: Christian II (1513-1523); Frederik I (1523-1533); Christian III (1534-1559); Frederik II (1559-1588).

Marinarul Gunder Knudssen din Arendal, căsătorit cu harnica doamna Britt, avea un singur copil, pe ARRUD. Băiatul, pasionat de meseria tatălui şi animat de chemarea apelor, s-a îmbarcat la 15 ani pe o corabie comercială norvegiană, după ce şi-a terminat anii de învăţământ general. A învăţat meseria de marinar de la Gunder, tatăl său. Nava făcea transport de mărfuri între porturile din sudul Norvegiei şi cele din nordul Danemarcei.

În localitatea portuară Husby, din vestul Danemarcei, ARRUD a cunoscut-o pe viitoarea soţie, Merete Hoegh, fiica unui comerciant care cumpăra produse animaliere aduse de navele norvegiene. Cu toate că avea doar 19 ani, a cerut fata în căsătorie, deşi ea avea doar 16 ani. Părinţii fetei, Asmus şi Ulrika Hoegh, s-au încumetat să i-o dea, dar numai după ce Gunder a jurat că fiul său era un om harnic şi foarte serios. Nunta s-a făcut repede, în lipsa doamnei Britt, mama lui ARRUD, deoarece mirele nu mai voia să se întoarcă în Norvegia.

Pe ARRUD îl fascina nu numai proaspăta mireasă, ci şi pitorescul localităţii aşezate pe ţărmul fiordului Nissum. După căsătorie, ARRUD a încetat să mai lucreze ca marinar, acceptând propunerea lui Asmus, socrul său, să conducă împreună cârciuma lui din centrul localităţii.

Soţii Hoegh, părinţii lui Merete, munceau amândoi la cârciumă din zori şi până în noapte. Ulrika era bucătăreasă, Merete, ospătăriţă, iar Asmus procura alimentele şi băuturile. Sosind în familia Hoegh, ARRUD le-a fost de mare ajutor, fiindcă Merete a devenit mamă, fiind nevoită să se ocupe de copii, ea însăşi fiind singură la părinţi.

Primul copil, micuţa Abelone, a sosit când Merete avea 19 ani. Fiul cel mare, Haldor, a apărut după 2 ani de la naşterea surorii lui. Fiul cel mic, Kjeld, avea cu 3 ani mai puţin decât Haldor.

Abelone a devenit educatoare la singura grădiniţă din Husby. S-a măritat la 20 de ani cu negustorul de băuturi Axlan, un tânăr de 22 ani. Au avut două fete: Anna şi Karin.

Haldor a ajuns marinar. Căsătorit la 25 de ani cu Birgitte, o fată de 18 ani, a avut cu ea o fată, Else, şi un băiat, Helle.

Kjeld a învăţat meseria de fierar. S-a căsătorit la 18 ani cu Gertrud, o fată de 16 ani. Au avut trei băieţi: Karl, Preben şi Tyge.

ARRUD ajunsese la frumoasa vârsta de 66 ani încă în putere, muncind toată ziua în cârciuma pe care o moştenise de la socrii lui. Îi plăcea să bea zilnic, singur sau cu prietenii, mai ales vinuri de bună calitate. La începutul lunii iulie a anului 1579, spre prânz, după ce băuse cu un prieten, i s-a făcut poftă de peşte prăjit. Au plecat amândoi cu barca la pescuit. Într-o clipă de neatenţie, fiind şi ameţit de băutură, şi-a dat în cap cu una dintre vâslele lui. Lovitura a fost puternică, iar el şi-a pierdut cunoştinţa. Prietenul l-a adus cu greu acasă, apoi a chemat un medic. Rănitul nu şi-a mai revenit, iar după două zile a murit, din cauza unei puternice hemoragii cerebrale.

18 mai 2018

Episodul 5 – Aluella

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe ALUELLA MONTERO. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1384-1448 (secolele 14-15). ALUELLA s-a născut în oraşul Leon, situat în nordul peninsulei Iberice, pe teritoriul regatului Leonului şi Castiliei.

Viticultorul Alvaro Montero, căsătorit cu frumoasa doamnă Dominga, avea doi copii. Băiatul lor, numit Raimundo, era cu 3 ani mai mare decât sora lui, ALUELLA. Ambii copii s-au născut în casa părinţilor din Leon, unde familia locuia numai iarna. În celelalte anotimpuri, viaţa lor era un vis frumos, pe vasta moşie a lui Alvaro, aflată la mare distanţă de oraş, spre sud. Dominga s-a străduit să îşi înveţe copiii să scrie şi să citească.

Raimundo a dorit să ajungă marinar. La 16 ani, plictisindu-se de viaţa la moşie, s-a îmbarcat pe o corabie care transporta mărfuri pe Oceanul Atlantic spre diverse porturi ale Franţei. S-a căsătorit la 26 de ani cu Estrella, o domnişoară de 17 ani. Au avut împreună doi băieţi: Manolo şi Senon.

ALUELLA, harnică asemenea mamei Dominga, muncea la moşie de dimineaţă până seara, neputând să stea degeaba. Alvaro era ocupat cu via, pomii fructiferi şi animalele domestice. Avea mulţi clienţi la fructe şi vinuri, negustori care soseau din Leon şi din alte oraşe ale regiunii.

Unul dintre ei, negustor de vinuri în Leon, o cunoştea pe ALUELLA de când se născuse. Părinţii lui, Archibaldo şi Brigidia Alvarez, erau buni prieteni cu soţii Montero. Căsătoria s-a organizat când ALUELLA avea 15 ani, iar Patricio Alvarez, 23 ani. După nuntă, Patricio şi-a dus nevasta în casa lui din Leon.

ALUELLA a dat viaţa unui singur copil, Eusebio, născut la 18 ani. Băiatul şi mama lui locuiau la moşia bunicilor Alvaro şi Dominga în perioadele calde, mai ales când Patricio lipsea de acasă multe zile şi săptămâni. Patricio colabora mult cu socrul Alvaro şi cumnatul Raimundo, transportând saci cu fructe şi butoaie cu vinuri spre porturile din nord, de unde plecau corăbiile pline cu mărfuri.

Eusebio, la fel ca mama lui, ALUELLA, nu era mare consumator de vinuri. Îi plăcea să îngrijească via bunicului, dar la băutură se cam lăsa rugat. A învăţat să facă mobilă împreună cu tâmplarul de pe moşie, fiind pasionat şi de comerţul cu lemne. La vârsta majoratului, a primit de la bunicul Alvaro o bucată de moşie, unde şi-a construit o casă din lemn cu mai multe anexe pentru vite şi produse agricole. S-a căsătorit la 24 de ani cu Dorotea, o fată din Leon

care împlinise 17 ani. Ea a născut patru copii. Fetele se numeau Evita şi Erendira, iar băieţii, Renaldo şi Mario.

Eusebio avea 46 de ani, când şi-a condus mama la cimitirul de pe moşia bunicilor. ALUELLA se simţise mai rău că oricând, din cauza durerilor de ficat, cu 2 zile înainte de a muri. Împlinise 64 de ani şi locuia tot timpul pe moşie, unde îi plăcea mai mult decât la oraş. Nu mai voia să audă de la prietenele ei din Leon despre amantele lui Patricio, pe care el, neobositul, încă le mai vizita, deşi împlinise 72 de ani. Când era mai tânără, ALUELLA crezuse că îşi va lecui soţul de amante. Văzând că nu reuşeşte, oraşul i-a devenit insuportabil şi a preferat să se dedice vieţii de la ţară.

Patricio, că orice viticultor pasionat, era mare consumator de vinuri. ALUELLA suferea mult când îl vedea beat în fiecare seară. După 60 de ani, a început să o doară ficatul la supărare. Treptat, s-a obişnuit să bea vin, calmându-şi astfel durerile şi tristeţea. În toamna anului 1448, după apusul soarelui, inima ei a încetat să mai bată. Sărmana împlinise 64 de ani în urmă cu câteva zile.

15 iunie 2018

Episodul 6 – Pierre

Episodul spiritual nr.6 îl are ca erou pe francezul PIERRE LAGRANGE, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1217-1284 (secolul 13). PIERRE s-a născut în oraşul Paris.

Era singurul copil al soţilor Arnaud şi Brettany Lagrange. Arnaud, militar de carieră, ar fi vrut ca fiul să îi calce pe urme, iar PIERRE l-a ascultat. După ce a învăţat să scrie şi să citească împreună cu mama lui, PIERRE a cerut să fie înrolat, la 16 ani, în regimentul de cavalerie condus de tatăl său. Era pe vremea regelui Ludovic IX cel Sfânt.

PIERRE avea 31 de ani, când a pornit în cea de-a şaptea Cruciadă, condusă de însuşi regele Franţei. Se dorea eliberarea Ierusalimului, oraş vestit, recucerit de musulmani în 1244. Debarcând în Egipt şi ocupând Damietta (în 1249), cruciaţii au fost înfrânţi la El-Mansura, unde Ludovic IX a fost făcut prizonier (în 1250). Eliberat după câţiva ani, a revenit în Franţa. Cruciaţii lui, câţi mai rămăseseră în viaţă, s-au grăbit să se întoarcă în ţară.

În anul 1254, cavalerul cruciat PIERRE a ajuns acasă, bolnav, cu diverse infecţii şi infirm de mâna stângă. Aceasta îi fusese retezată de o spadă duşmană aproape de umăr. Avea deja propria familie, care l-a primit cu bucurie şi o milă imensă. La 27 de ani, în 1244, se căsătorise cu frumoasa Arlette, o fată de 18 ani, fiica unui nobil din Paris. Cu un an înainte de plecarea în Cruciadă, Arlette o născuse pe fiica lor Charlise, la 21 de ani.

Infirm şi bolnav, PIERRE a cerut să fie eliberat din armată. A început o afacere comercială profitabilă, intermediind achiziţionarea unor piese de armament (spade, pumnale, suliţe, scuturi) de către regimentele militare de la diverşi producători sau importatori. Pe fata lui, Charlise, a măritat-o la 16 ani cu militarul cavaler Auguste, un bărbat de 29 ani. Charlise a născut doi băieţi: Reve şi Theron.

La 60 de ani, PIERRE a renunţat la comerţul cu armament. Era obosit, vechile fracturi îi provocau dureri mari, iar pasiunea pentru lectura unor vechi manuscrise referitoare la marile războaie ale Franţei îi ocupa multe ore din zi. Noaptea şi-o petrecea de obicei scriindu-şi memoriile din războaiele la care participase.

Un lucru evita să consemneze în volumele sale: aventurile cu tot felul de femei din timpul vieţii de militar atât în Franţa, ca şi prin alte ţări unde ajunsese. Gândindu-se că există un Dumnezeu deasupra tuturor Care le vede pe

toate, PIERRE a avut grijă să nu își mai înșele soția după revenirea definitivă acasă.

În toamna anului 1284, după ce împlinise 67 de ani, PIERRE a suferit un atac de cord fatal. Suferea cu inima de mai multă vreme, din cauza durerilor trupului, care nu se mai terminau.

30 iulie 2018

Episodul 7 – Kirdhi

Episodul spiritual nr.7 o are ca eroină pe finlandeza KIRDHI. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1110-1164 (secolul 12). KIRDHI s-a născut într-un sat locuit de suomi, populaţie ugro-finică, ai cărei strămoşi s-au aşezat pe ţărmul Mării Baltice şi al Golfului Finic la începutul mileniului I d.Hr. Satul se afla pe o peninsulă situată între Marea Baltică şi Golful Finic. Astăzi, în acea zonă există oraşul finlandez Hanko (Hango).

Teritoriul Finlandei a fost multă vreme singura regiune a Scandinaviei locuită de o populaţie negermanică. În perioada vieţii lui KIRDHI, nu exista un stat finlandez. Ţăranii, meseriaşii, negustorii trăiau în obşti săteşti. Satele erau conduse de cei mai harnici şi cei mai bătrâni gospodari. Locuitorii satului în care locuia eroina noastră se ocupau cu agricultura, creşterea vitelor, meşteşugurile, pescuitul şi schimburile comerciale.

Părinţii lui KIRDHI se numeau Taavetti şi Alli. Fata era singurul lor copil rămas în viaţă. Înainte ca ea să vină pe lume, muriseră doi băieţi la scurtă vreme după naştere. Mama Alli, vraciul satului, era convinsă că în neamul soţului ei, Taavetti, exista blestemul morţii băieţilor nou-născuţi, din cauză că, în trecut, invadatorii suomi uciseseră mult bărbaţi laponi care nu doriseră să ia calea pribegiei spre nordul îngheţat.

KIRDHI, copil-minune, salvat din bolile copilăriei de mama Alli, a început de la 3-4 ani să ghicească în mod miraculos. Fetiţa privea norii şi spunea când va sosi furtuna, simţea după mersul vântului dacă se apropiau diverse ambarcaţiuni de ţărm, vedea chipuri de zei pe cer şi înţelegea ce vor să-i comunice, ghicea viitorul în măruntaiele peştilor. De la 9 ani, şi-a însoţit mama la tratarea unor bolnavi din sat.

S-a căsătorit la 16 ani cu negustorul-marinar Juuso, un tânăr de 24 ani, consătean cu ea. Au avut un singur copil, pe fiul lor Kaapo, născut de KIRDHI la 19 ani. Naşterea lui Kaapo a spulberat blestemul morţii pruncilor băieţi, dar în afară de el, KIRDHI nu a mai născut niciun copil.

Juuso făcea schimburi comerciale cu negustori sosiţi la ţărm aproape de sat, dar pleca uneori cu barca lui solidă spre porturi de pe malul Golfului Finic, unde ducea blănuri şi piei de animale şi obiecte confecţionate din fier, obţinând vase din aramă, arme, unelte agricole, bijuterii, ţesături aduse din Orient prin ţinuturile slavilor răsăriteni.

În lipsa soţului, KIRDHI şi Kaapo erau supravegheaţi şi ajutaţi de părinţii lui Juuso. Hannu, socrul ei, era un priceput tâmplar, care făcea case, bărci,

garduri, mobilier pentru locuinţe. Louhi, soacra lui KIRDHI, stătea cu Kaapo când mama lui pleca în sat să trateze câte un bolnav.

Bazându-se pe harul ei de ghicitoare, KIRDHI şi-a oprit de nenumărate ori soţul să plece cu barca, simţind apropierea vreunei furtuni, chiar dacă toată lumea din jurul ei spunea că vremea frumoasă va dura câteva zile.

Kaapo, aflând din copilărie la câte primejdii se expuneau marinarii şi câţi nu mai reveneau acasă, şi-a dorit să ajungă negustor, dar pe uscat, nu pe mare. La 14 ani, şi-a rugat tatăl să nu mai plece cu barca pe apa golfului. Şi-au făcut o căruţă, apoi au călătorit cu ea spre alte sate pentru a face schimburi de produse. Înaintea fiecărei plecări, o întrebau pe KIRDHI dacă vor avea destul spor în negustorie. KIRDHI i-a oprit de multe ori să plece, spunând că hoţii îi aşteptau în pădure.

Kaapo s-a căsătorit la 23 de ani cu o fată din sat, Venla, care împlinise 17 ani. Ea a dat naştere la doi băieţi: Eetu şi Jyrki. Amândoi au supravieţuit şi au ajuns oameni maturi.

KIRDHI a murit la 54 de ani, fiind ucisă de un localnic beat, căruia îi prevestise că îi va muri nevasta la naştere. La câteva zile după îngroparea sarmanei KIRDHI, femeia respectivă a născut un copil mort, iar după câteva ore s-a stins şi ea.

30 august 2018

Episodul 8 – Adhar

Episodul spiritual nr.8 îl are ca erou pe coreeanul ADHAR, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1023-1069 (secolul 11). ADHAR s-a născut în somptuoasa casă a tatălui său, moşierul Seong din oraşul Songdo (denumirea actuală: Kaesong/Kesong). La acea vreme, Kesong (Songdo) era capitala statului Koryo. Astăzi, oraşul Kesong se afla în sudul statului Coreea de Nord, la mică distanţă de graniţa cu Coreea de Sud.

Numele de Coreea, dat de europeni acestei ţări, provine de la denumirea statului Koryo. În perioada vieţii lui ADHAR, statul Koryo a fost condus de împăraţii dinastiei Wang: Hyonjong (1010-1031); Tokchong (1032-1034); Chongjong (1035-1046); Munjong (1047-1083).

Pătruns în secolul 4 d.Hr. din China, budismul a devenit în secolul 6 religia oficială. Situarea geopolitică a ţării între două mari imperii, cel chinez şi cel nipon, a marcat dramatic istoria Coreei. Statul Koryo a reunificat Coreea în secolul 10, dar s-a prăbuşit la jumătatea secolului 13 sub loviturile invaziei mongolilor.

Tatăl lui ADHAR, moşierul Seong, avea cu nevasta lui, Kiung, patru copii. ADHAR (fiul cel mare) era cu 6 ani mai în vârstă decât fratele său, Chima. Ajuns negustor agricol şi moşier, Chima a preferat să locuiască la ţară, pe moşia lui, unde s-a căsătorit şi a avut cinci copii, trei fete şi doi băieţi. Surorile lui ADHAR se numeau Iseul şi Jung. Amândouă s-au căsătorit devreme şi au avut, în total, opt copii.

ADHAR a învăţat să vorbească în limba chineză, ştiind că va avea nevoie de ea în viitoarea lui activitate militară. La 15 ani, a plecat la armată pentru a-l sluji cu credinţă pe împăratul Chongjong. Numai moartea l-a făcut să renunţe la militărie. A ajuns comandant militar la 32 de ani, pe vremea împăratului Munjong.

S-a căsătorit la 28 de ani cu Hyun, o fată de 16 ani. Au avut trei băieţi: Jeong, născut de Hyun la 18 ani, Myung, născut la 20 de ani, şi Kaeru, născut la 23 de ani.

În perioadele fără încăierări la graniţa chineză, ADHAR era trimis cu regimentul lui să supravegheze lucrările agricole pe terenurile împăratului. Principala cultură era cea a orezului, pe terenuri inundabile şi pe altele uscate. Ogoarele cu orez erau împrejmuite cu mici dâmburi de pământ pentru reţinerea apei. Pe povârnişurile dealurilor existau terase în trepte. Munca pe ogoarele de

orez începea în luna mai. Strânsul recoltei începea în octombrie. În afară de orez, se mai cultivau orz, grâu, mei, bumbac, cânepă, susan.

O mare dezvoltare în Coreea o avea sericicultura, plantaţiile de duzi ocupând o parte importantă din suprafaţa ţării. Femeile coreene purtau haine din mătase naturală, imprimată în culori vii.

La 46 de ani, militarul ADHAR ajunsese general de armată. Era în anul 1069, când a fost ucis într-o incursiune de jaf şi capturare de sclave dincolo de graniţa chineză.

Soţia lui, Hyun, rămasă văduvă la 34 de ani, nu s-a recăsătorit. A trăit în continuare numai pentru binele fiilor şi nepoţilor ei. La moartea tatălui, Jeong avea 16 ani, Myung avea 14 ani, iar Kaeru, 11 ani. Fiecare s-a descurcat mai departe după cum s-a priceput.

Ajuns moşier, Jeong s-a căsătorit la 24 de ani cu Kye, o fată de 17 ani. Au avut doi băieţi: Kiru şi Mu.

Myung, ajuns negustor de cereale, s-a căsătorit la 22 de ani cu He, o fetiţă de 15 ani. Au avut doi băieţi: Kubu şi Yurim.

Fratele cel mic, Kaeru, a preferat să ajungă militar, ca tatăl său. Căsătorit la 27 de ani cu So, o fată de 17 ani, a avut cu ea trei fete: Uwiko, Won şi Uija.

24 septembrie 2018

Episodul 9 – Thala

Episodul spiritual nr. 9 o are ca eroină pe filipineza THALA. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 904-965 (secolul 10). THALA s-a născut într-un sat din nordul insulei filipineze Mindanao, populat de locuitori de etnie *visaia*. Ulterior, în zona respectivă s-a dezvoltat oraşul Butuan, situat pe ţărmul Mării Mindanao.

Arhipelagul filipinez a fost influenţat în Antichitate şi Evul mediu de civilizaţiile indiană, chineză şi indoneziană. În secolul 8, când asupra insulelor Filipine s-a extins dominaţia politică a statului indonezian Srividjaya, au început să sosească un număr mare de malaiezi din Indonezia. Astfel s-au format numeroasele popoare din arhipelagul Filipinelor. Majoritatea populaţiei filipineze era înrudită din punct de vedere etnic.

Tatăl THALEI se numea Migo. Căsătorit cu harnica Naomae, avusese împreună cu ea şapte copii. Au murit în primii 3 ani de viaţă o fetiţă şi doi băieţi, dn cauza unor infecţii provocate de insecte. Au supravieţuit două fete şi doi băieţi. Fetele se numeau THALA şi Zyrine. THALA era cu 6 ani mai mare decât sora ei. Zyrine a murit la vârsta de 7 ani, înecată în apa Mării Mindanao.

Băieţii se numeau Chito şi Ram. Chito a ajuns negustor pe mare. Căsătorit la 20 de ani cu Ayin, o fată de 16 ani, au avut împreună două fiice: Fhaye şi Mikka. Ram s-a ocupat cu agricultura pe mica bucată de teren a părinţilor. S-a căsătorit la 22 de ani cu Liway, o fată de 17 ani. Ea a dat viaţă la doi băieţi: Irlo şi Isko.

THALA a făcut nunta la 17 ani cu negustorul Hirini, un tânăr de 24 ani, ce provenea din părinţi imigranţi indonezieni de pe insula Celebes. Kahue, tatăl lui Hirini, era pescar. Mama lui se numea Leokau.

THALA şi Hirini au avut trei copii. Fetele lor se numeau Madel şi Mayat. Pe Madel a născut-o la 22 de ani, iar pe Mayat, la 26 de ani. Băiatul lor purta numele de Ambo. THALA îl născuse la 19 ani.

Madel a decedat la 14 ani, fiind grav bolnavă de inimă. Sora ei, Mayat, s-a măritat la 15 ani cu plantatorul de trestie de zahăr Lito, un bărbat de 26 de ani. Au avut trei băieţi: Xael, Treb şi Jeian.

Ambo, fiul THALEI, a ajuns negustor pe mare, făcând schimb de produse cu locuitorii de pe insulele Mării Moluce. S-a căsătorit la 21 de ani cu Iya, o fată de 17 ani. Au avut trei copii. Fata lor se numea Capili, iar băieţii, Ulan şi Zaldy.

Hirini şi THALA aveau o mică fermă unde cultivau batate, orez, şi trestie de zahăr. Creşteau doi bivoli, patru boi, trei porci şi câteva păsări. Hirini

mergea aproape zilnic la pescuit în apa mării cu pluta lui modestă. Omul reuşea să câştige ceva bani sau produse la schimb, după ce recolta trestia de zahăr. Aveau în grădină şi doi palmieri în care creşteau nuci de cocos. THALA obţinea şi ea câştigurile ei din vânzarea pălăriilor de soare şi a sandalelor împletite din paie de orez.

Ajunşi în pragul bătrâneţii, cei doi soţi se simţeau fericiţi. Mica lor plantaţie încă mai dădea produse, iar veniturile erau suficiente pentru a-i face mulţumiţi de viaţa lor. Obştescul sfârşit i-a surprins în vara anului 965, când THALA avea 61 de ani, iar Hirini, 68. Porniseră împreună cu barca la pescuit, când o furtună iscată din senin i-a răsturnat în mare. Nereuşind să întoarcă barca, au pornit înot spre ţărm. Ajunşi pe uscat, lui Hirini i s-a făcut rău şi a leşinat. THALA s-a chinuit în zadar să îl readucă la viaţă. A murit în braţele ei, spre uimirea celor adunaţi în jur. THALA s-a stins şi ea în acelaşi an.

23 octombrie 2018

Episodul 10 – Austinu

Episodul spiritual nr.10 îl are ca erou pe AUSTINU. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 758-804 (secolele 8-9). AUSTINU s-a născut în estul insulei Sardinia, într-o localitate portuară denumită astăzi Arbatax.

Insula Sardinia se afla sub stăpânire bizantină din anul 534. În secolul 8, a fost pustiită de câteva năvăliri ale unor luptători sarazini. Sarazinii erau o veche populaţie semită, stabilită în Peninsula Sinai. Ei au fost printre primii care au adoptat islamismul. În Evul Mediu, creştinii le spuneau "musulmani". Au desfăşurat operaţiuni bine organizate cu scop de jaf în întreaga zonă a Mării Mediterane.

Negustorul de sclavi Cristolu, căsătorit cu doamna Anzela, a avut cinci copii. Au murit de boli grave un băiat şi două fete. Supravieţuitorii ajunşi la maturitate au fost AUSTINU şi Gabina, sora lui mai tânără cu 6 ani.

AUSTINU avea 7 ani, când mama lui, Anzela, a decedat, din cauza unui avort. Cristolu, tatăl lui, nu s-a recăsătorit, având la dispoziţie oricâte sclave dorea. AUSTINU a avut grijă de Gabina împreună cu servitoarele din casă până când fata a vrut să se mărite. Avea 15 ani, când a plecat definitiv în Spania pentru a se căsători cu negustorul spaniol Everado, de 26 de ani, care şi-a dus iubita la Toledo, unde locuia cu părinţii lui. Au avut patru copii, două fete şi doi băieţi.

AUSTINU s-a îmbarcat la 15 ani pe o corabie care aducea pe insulă spre vânzare sclavi africani. Astfel, a ajuns negustor de sclavi, ca tatăl său.

S-a căsătorit la 22 de ani cu Ispella, o fată de 17 ani. Iginu, tatăl Ispellei, era negustor de haine şi bijuterii. Mama ei se numea Tiadora.

Ispella a dat viaţă la patru copii. Au decedat de mici doi băieţi şi o fetiţă, de boli infecţioase incurabile. Un singur copil a supravieţuit, Ambrosu, un băiat voinic şi frumos, născut de mama lui la 26 de ani.

Ambrosu avea aproape 15 ani, când pe insulă au năvălit luptătorii sarazini. AUSTINU, aflându-se acasă, a luptat până la ultima suflare pentru a-şi apăra casa, servitoarele, nevasta şi fiul. A fost ucis cu bestialitate. Ispella, femeie încă frumoasă la 41 de ani, a fost luată sclavă alături de fiul ei, Ambrosu. Amândoi au ajuns servitorii comandantului uneia dintre corăbiile sarazinilor.

26 noiembrie 2018

Episodul 11 – Ebehre

Episodul spiritual nr.11 o are ca eroină pe africanca EBEHRE. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 614-667 (secolul 7). EBEHRE s-a născut într-un trib de pigmei aşezat în apropierea fluviului Congo (Zair), în vestul ţării numite astăzi Republica Democrată Congo (fosta Zair). În acea zonă, s-a dezvoltat ulterior oraşul Mbandaka, situat pe linia ecuatorului.

Kwane, tatăl lui EBEHRE, era căpetenia tribului. Mama ei, Chipo, făcea munca de vraci. Mama Chipo dăduse viaţa la şapte copii. Au decedat, muşcaţi de insecte şi reptile, două fetiţe şi trei băieţi. Supravieţuitorii au fost EBEHRE şi fratele ei, Olujimi.

Bun gospodar, ca părinţii lui, Olujimi şi-a luat-o de nevastă la 19 ani pe micuţa Tarisai, care avea doar 13 ani. Au avut împreună şapte fete şi un băiat, ajunşi cu toţii la vârsta maturităţii.

EBEHRE a lucrat ca vraci împreună cu mama Chipo de la vârsta de 6 ani. La 14 ani, a luat-o de nevastă gospodarul Kgosi, care împlinise 20 de ani. A reuşit să dea viaţă la trei copii. Prima fată, Akili, a sosit când EBEHRE avea 17 ani. După 3 ani, l-a născut pe Uzoki, unicul băiat. La 23 de ani, a născut a doua fata, numită Deku.

Socrul ei, gospodarul Kojo şi soacra Maizah au avut multă grijă de copii împreună cu bărbatul ei, Kgosi. Datorită lor, EBEHRE a reuşit să se ocupe în continuare de tămăduirea unor bolnavi din sat.

Akili s-a măritat la 15 ani cu gospodarul Azubu, un tânăr de 18 ani. Au avut trei fete: Icchu, Ghume şi Chane.

Deku a murit la 9 ani, din cauza unei muşcături de şarpe.

Uzoki, bun gospodar, s-a căsătorit la 22 de ani cu Taba, o fetiţă de 13 ani. Au avut doi băieţi, Amalu şi Cemlai, plus două fete, care au murit la scurtă vreme după naştere.

Munca de vraci desfăşurată de EBEHRE avea drept scop principal combaterea unor influenţe nefaste sosite din partea spiritelor rele. Numele ei de vraci era „nzorx”.

În timpul activităţilor rituale şi vindecătoare, EBEHRE purta o bonetă ascuţită din piele de pisică sălbatică. Ghearele şi coada animalului îi cădeau pe spate şi pe umeri. Pe frunte, purta o panglică împletită din fibre de ananas, ornată la mijloc cu o piatră albastră. De centura ei atârnau cozi de pisică sălbatică. În timpul dansului ritual, cozile descriau un cerc. Tot de centură erau atârnate coarne de antilopă astupate cu ceară, în care erau ascunse diverse

fetişuri: gheare şi unghii, oase şi dinţi. Fetişuri asemănătoare se aflau într-un sac împletit care îi atârna pe umăr. În timpul dansurilor rituale, EBEHRE avea prinse de glezne coji uscate de fructe, având în interior seminţe şi pietricele, care făceau zgomot la fiecare mişcare. În mână purta o lance sau o sabie.

Când dorea să gonească spiritele rele ascunse în corpul bolnavului, EBEHRE ţinea în mâna stângă o coadă de elefant, pe cap purta un coif din piele de porc ţepos şi o coroană făcută din pene roşii de papagal. Avea corpul vopsit cu alb, culoarea potrivită să sperie duhurile rele. În timpul ritualului de vindecare, femeia vraci repeta de sute de ori formula magică: „Retrage-te, spirit răufăcător! Întoarce-te în pădure, în noapte! Cheamă-l la tine, tată elefant! Retrage-te, părăseşte această colibă! Părăseşte acest om, spirit răufăcător!”.

Pentru a afla cine era spiritul rău, provocator al bolii, EBEHRE folosea oscioare luate de la picioarele oamenilor morţi şi ale unor animale. Când le arunca, după felul cum cădeau, putea să tragă nişte concluzii. Cu scopul descoperirii animalului asupra căruia trebuia să transfere boală, femeia-vraci folosea şi fragmente din carapace de broască ţestoasă, plus nuci de nkula, coarne şi copite luate de la o antilopă de mlaştină, gheare de panteră, oase ale degetelor de maimuţă, pene de păsări. Sistemul aruncării acelor obiecte era complicat şi necesita o bună memorie din partea vraciului.

EBEHRE folosea aceeaşi metodă şi înainte de plecarea bărbaţilor la vânătoare pentru a afla sporul la vânat, dar şi eventualele primejdii de care trebuiau să se ferească vânătorii.

Uneori, EBEHRE privea vreme îndelungată într-o oglindă de aramă lustruită, ca să vadă chipul celui care l-a deocheat pe bolnav.

Avea 53 de ani, când l-a zărit în oglindă pe vrăjitorul unui trib apropiat. În acel trib locuia un tânăr care o voia de nevastă pe nepoata ei, Ghume. Părinţii fetei nu doreau să i-o dea, fata având doar 7 ani. EBEHRE a înţeles că tânărul va recurge la vrăji pentru a-şi lua fata. Ocupată cum era zi de zi, a crezut că nu i se va întâmpla nimic rău.

Într-o seară, în timp ce trata un bolnav, cineva i-a adus în colibă un coş cu multe fructe. Nebănuind nimic, a mâncat câteva fructe. La scurtă vreme, au început simptomele otrăvirii, iar până dimineaţă, EBEHRE s-a stins în chinuri groaznice. Avea doar 53 de ani.

26 decembrie 2018

Episodul 12 – Everardo

Episodul spiritual nr.12 îl are ca erou pe EVERARDO. El a trăit în perioada anilor 501-574 (secolul 6). S-a născut pe teritoriul regatului suevilor, în Bracara, localitate numită astăzi Braga şi situată pe teritoriul Portugaliei, spre nord de fluviul Douro.

În secolul 5, triburile germanice ale suevilor îşi formaseră un regat în nord-vestul Peninsulei Iberice. Suevii (suebii) îşi stabiliseră capitala regatului în oraşul Bracara (Braga).

Balduino, tatăl lui EVERARDO, era negustor de cereale şi băuturi. Nevasta lui, Ondina, dăduse naştere la doi băieţi. Fiul cel mare, EVERARDO, avea cu 3 ani mai mult decât fratele său, Firmino. Cei doi băieţi ştiau să scrie şi să citească în limba latină, limba oficială pe teritoriul Imperiului Roman.

Firmino a rămas în oraşul natal, Bracara, devenind partener de afaceri cu tatăl său. S-a căsătorit la 27 de ani cu Leocardia, o domnişoară de 17 ani. Au avut două fete: Thais şi Telma.

EVERARDO şi-a cumpărat o moşie în Galicia, la 19 ani, în apropierea lacului Belesar. În prezent, Galicia este o regiune istorică a Spaniei. Fiind vecin cu moşierul Didacus, a aşteptat-o pe fiica lui, Ximena, să mai crească, apoi a luat-o de soţie. La nuntă, EVERARDO avea 26 de ani, iar Ximena, 18.

Au avut împreună doi băieţi: Lorencio, născut de Ximena la 20 de ani, şi Velasco, sosit la 3 ani după fratele său. Mama Ximenei, doamna Sence, a ajutat mult la creşterea celor doi nepoţi.

Lorencio a rămas lângă părinţi, ca moştenitor al moşiei. S-a căsătorit la 24 de ani cu Jovina, o fată de 16 ani. Au avut doi copii. Băiatul se numea Estevan, iar fata, Idaliz.

Velasco a ajuns marinar. S-a căsătorit la 22 de ani cu Gezana, o fetiţă de 15 ani. Ea a născut un băiat, pe micuţul Niguel. Velasco a murit la 27 de ani, înecat în Oceanul Atlantic, din cauza scufundării corăbiei cu care transporta mărfuri. Gezana a rămas văduvă, iar Niguel, orfan de tată.

În vara anului 568, i-a sosit vremea şi lui EVERARDO să rămână văduv. Moartea Ximenei, cauzată de un atac cerebral, a sosit pe neaşteptate la 59 de ani, provocându-i soţului ei o depresie puternică. Văduv la 67 de ani, în următorii 6 ani, EVERARDO mai mult a vegetat decât a trăit. Avea 73 de ani, când moartea s-a îndurat de el, sfârşitul fiindu-i grăbit de inima şi ficatul grav bolnave, din cauza excesului de alcool.

24 ianuarie 2019

Episodul 13 – Yu

Episodul spiritual nr.13 o are ca eroină pe chinezoaica YU, care a trăit între anii 341-406 (secolele 4-5). YU s-a născut într-o mică localitate (astăzi, marele oraş Hefei), situată spre vest de Nanjing (Nankin).

Era pe vremea dinastiei Chin (Jin) de Est (Dongjin), când împărat era Chengdi (326-343). Capitala statului se afla în oraşul Jiankang (Nanjing). După Chengdi, au mai fost împăraţi: Kangdi (343-345); Mudi (345-361); Aidi (362-365); Feidi (366-371); Jianwen (371-372); Xiaowu (373-396); Andi (397-418).

Bijutierul Quan din Hefei, căsătorit cu doamna Lihua, avea două fete. Cea mare, Fen, avea cu 6 ani mai mult decât YU. Ştiinţă de carte nu au primit nici ele, nici părinţii lor. Amândouă au învăţat de la mama Lihua să ţească pânză din mătase naturală, să confecţioneze îmbrăcăminte femeiască, să împletească pălării şi carpete.

Fen s-a măritat la 15 ani cu croitorul Mang, care avea 23 de ani. Au avut doi copii. Fata se numea Yun, iar băiatul, Xiao.

Pe YU au măritat-o părinţii la 14 ani cu meşteşugarul Ye, un tânăr de 21 de ani, fiul meşterului Deng, care fabrica hârtie, şi al croitoresei Dongmei. Ye confecţiona diverse obiecte metalice folositoare armatei împăratului: săbii, pumnale, zale de fier şi de aramă.

YU a născut patru copii. Primul sosit în familie a fost Duyi, când mama lui avea 17 ani. După 2 ani s-a născut prima fetiţă, Qiao. Au mai trecut 4 ani până la naşterea celei de-a doua fetiţe, Ju. Ultimul venit, Xing, a fost născut de YU la 26 de ani.

Fata cea mică, Ju, s-a măritat la 17 ani cu fermierul Fan, un bărbat de 23 de ani, care avea o plantaţie de duzi. Cu frunzele lor îşi creştea numeroşii viermi de mătase. Ju şi Fan au avut doi copii. Băiatul lor se numea Shi, iar fata, Yun.

Qiao s-a căsătorit la 16 ani cu militarul Hua, un bărbat cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Au avut doi băieţi: Wojia şi Zuyi.

Duyi a ajuns marinar. A murit la 18 ani, înecat în apa Mării Galbene.

Xing a moştenit talentul de meşteşugar al tatălui său, preferând să confecţioneze obiecte din aur şi argint, pe care le vindea bine la poarta palatului imperial din Nanjing.

Harnica YU, eroina noastră, a murit la 65 de ani, din cauza spaimei suferite la intrarea unui hoţ înarmat în casă. Era în vara anului 406, spre seară. Ye, soţul lui YU, încă nu se culcase, având ceva de reparat prin casă. Văzând hoţul, şi-a luat un pumnal din colecţia de pe perete şi a pornit luptă. Hoţul, o namilă

de om, a reuşit să îl taie la gât. I-a luat toate pumnalele, adevărate opere de artă, cu mânerele încrustate cu pietre preţioase, şi a dispărut cu ele. YU a asistat îngrozită la scurta agonie a soţului. Cele două servitoare şi un vraci chemat de urgenţă au încercat să o menţină în viaţă, dar atacul de cord a fost mai puternic decât ea. Au fost înmormântaţi amândoi în aceeaşi zi, unul lângă altul, pentru ca iubirea lor să nu se stingă nici pe lumea cealaltă.

19 februarie 2019

Episodul 14 – Tlaloc

Episodul spiritual nr.14 îl are ca erou pe mayaşul TLALOC. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 209-268 (secolul 3). S-a născut într-o comunitate de indieni maya aşezată pe versantul sudic al masivului muntos Sierra de las Minas (denumire actuală), spre nord de Guatemala City (denumire actuală), capitala Republicii Guatemala. În mileniul 1 d.Hr., teritoriul Guatemalei devenise nucleul strălucitei civilizaţii precolumbiene a indienilor maya.

Tatăl lui TLALOC era căpetenia satului (şeful de trib). Se numea Yunuen şi era căsătorit cu harnica Itzel, care născuse cinci copii, trei fete şi doi băieţi. Au murit la vârste mici două fetiţe şi un băiat. Au supravieţuit o fată, Nimte, şi fratele ei mai tânăr cu 6 ani, TLALOC. Nimte s-a căsătorit la 12 ani cu gospodarul Yakin, un tânăr de 20 de ani. Au avut împreună şase copii: trei fete şi trei băieţi.

TLALOC s-a pregătit de la 10 ani să ajungă vraci alături de unchiul Eluia, fratele mamei Itzel. Băiatul avea 16 ani, când i-a murit tatăl. În mod firesc, conform tradiţiei, funcţia de căpetenie a tribului i-a revenit lui TLALOC, fiul şefului decedat. TLALOC a stat în această funcţie timp de un an, apoi l-a numit în locul său pe vărul Zeltzin. Avea ceva mai important de făcut în restul vieţii: să facă munca unui vraci rătăcitor prin lume.

A plecat la drum când abia împlinise 17 ani şi a revenit, de-a lungul anilor, de câteva ori în satul natal. Nu s-a căsătorit, nu a avut copii, dar a avut multe iubite, fiindcă era un bărbat frumos şi atrăgător.

Unul dintre talentele lui era să prevadă viitorul. În satele pe unde ajungea, era solicitat să descopere cauza unor boli şi numele celor care le-au provocat prin magie neagră. Reuşea deseori să găsească obiecte pierdute sau să ghicească dacă o fată se va mărita în curând şi ce fel de soţ va găsi. Datorită acestor activităţi, TLALOC intrase în categoria celor numiţi „preoţi ai calendarului”.

Instrumentele lui pentru ghicit se aflau într-un săculeţ: boabe de pita (o specie de agava), de fasole, de porumb, plus câteva pietricele. TLALOC le arunca, apoi le aşeza pe grupe de două sau de patru. Dacă rămâneau desperecheate, una sau două, obiectul căutat urma să fie găsit. Dacă rămâneau trei, obiectul nu va fi găsit. Uneori aşeza boabele de porumb într-un anumit fel pentru a afla direcţia în care fugise o fată cu tânărul care o răpise.

Ca tămăduitor, vraciul TLALOC folosea numeroase plante medicinale, adevărate medicamente vegetale. Obişnuia să ajungă în sate purtând pe spate un sac plin cu ierburi de leac. Le administra bolnavilor leacuri sub diferite

forme: amestecuri şi alifii, infuzii, ceaiuri, ierburi de fumat, frecţii. Printre plantele folosite de el se afla *sarsaparilla*, o plantă spinoasă foarte eficace la răceli şi reumatism. Tot la răceli folosea lemnul răşinos de *guajaka*. Rănile se vindecau cu o infuzie făcută din coaja copacului *tamahaca*. Tuberculele de manioc erau folositoare la tămăduirea eczemelor. Rădăcina de *jalapa* trata constipaţia. Sucul extras din rădăcina de *elemi* (un arbore asemănător măslinului) putea să închidă în câteva ore orice rană. O altă plantă deosebită era *sasafrasul*, socotit un leac renumit care vindeca orice boală. În realitate, planta avea proprietăţi narcotice, calmante şi antispasmodice.

Vraciul maya TLALOC era un continuator de vechi tradiţii şi de foarte vechi superstiţii. El îşi culegea plantele în anumite zile considerate sfinte. Pentru unele boli avea amulete ocrotitoare. Împotriva reumatismului scotea bolnavul într-o noapte ploioasă cu vânt şi îl descânta, considerând că reumatismul era dat de zeii ploii. În ultimele 5 zile ale fiecărui an, întrerupea orice tratament, fiindcă astfel de zile erau considerate nefaste.

În sacul vraciului TLALOC se găseau şi pietricele în formă de inimă. Atârnate cu sfori de gâtul copiilor, îi ferea de muşcătura păianjenilor veninoşi. Sâmburele unui fruct numit „ochi de cerb" îi ferea pe copii de deochi. TLALOC se pricepea să extragă *mescalina* din cactusul numit *peyote*. Această substanţă cu efecte halucinogene putea să aducă ameliorări sensibile în anumite maladii psihice. În plus, le provoca preoţilor maya viziuni fantastice. Victimelor destinate sacrificării le dădea un curaj plin de exaltare.

TLALOC a murit la 59 de ani, doborât de un bolovan mare, pe o cărare îngustă, la marginea unei prăpăstii. Îl surprinsese un cutremur puternic pe drumul dintre două sate de munte.

7 martie 2019

Episodul 15 – Zyanya

Episodul spiritual nr.15 o are ca eroină pe mexicanca ZYANYA, care a trăit între anii 100-148 (secolul 2 d.Hr.). ZYANYA s-a născut într-o comunitate de indieni maya aşezată în zona de munte a provinciei Chiapas, unde s-a construit mai târziu oraşul San Cristobal de las Casas. Perioada în care populaţia maya a început ocuparea teritoriului Mexicului este incertă.

Înţeleptul Yaxi, tatăl ZYANYEI, era preotul satului. Nevasta lui, harnica Nite, născuse două fete. Iuit era cu 6 ani mai mare decât sora ei, ZYANYA. Căsătorită la 13 ani cu gospodarul Xihuil, un tânăr de 21 de ani, Iuit a născut şapte copii, patru fete şi trei băieţi.

ZYANYA stătea ziua mai mult pe lângă tatăl ei, simţindu-se atrasă de nenumăratele calcule pe care le făcea Yaxi. El era un preot-astronom, cu preocupări diferite de cele obişnuite ale celuilalt preot al satului. În urma calculelor sale, Yaxi îi dădea îndrumări preotului Htemoc asupra zilelor potrivite pentru organizarea ritualurilor şi a petrecerilor.

ZYANYA a fost luată de nevastă la 15 ani de gospodarul Tlali, un flăcău de 19 ani, fiul vraciului Manau şi al femeii-vraci Tolte. ZYANYA şi-a continuat munca împreună cu tatăl ei, ajutându-l la calcule, chiar şi după ce a devenit mamă, aducând pe lume trei băieţi. Pe Notli l-a născut la 17 ani, pe Icnoy, la 21 de ani, iar pe Uema, la 25 de ani.

Dintre fiii ei, numai Notli s-a dovedit a fi capabil să muncească la calcule alături de mama şi bunicul lui. Icnoy şi Uema au devenit buni gospodari. S-au căsătorit cu fete din sat şi au avut mulţi copii: Icnoy, şapte copii, iar Uema, nouă copii.

Preotul mayaş Yaxi folosea metode cu o precizie uimitoare pentru a calcula apariţia eclipselor de soare. Una dintre obligaţiile sale se referea la studiul mişcării corpurilor cereşti, prezicând viitorul după poziţia aştrilor. Era, în acelaşi timp, un astronom şi un matematician de excepţie, înzestrat cu avansate cunoştinţe din domeniul mecanicii cereşti. Tot ce avea Yaxi în tezaurul său mental provenea de la regretatul său tată, înţeleptul Ictaca.

De la vârsta de 10 ani, ZYANYA se simţea în stare să îşi ajute tatăl în cercetările lui, ale căror rezultate urmau să ajungă în cel mai scurt timp la curtea regelui mayaş din Palenque. Ele se foloseau la construcţii, la stabilirea zilelor de vânătoare şi a celor prielnice pentru muncă, precum şi a celor potrivite pentru comemorarea unor evenimente. Astronomia, domeniul principal de cercetare al celor doi, tatăl şi fiica, se aplica practic şi la orientarea

călătorilor pe ape şi pe uscat. Piramidele şi palatele de cult erau orientate cu o uimitoare precizie după mersul planetei Venus (Luceafărul).

Yaxi şi ZYANYA utilizau două feluri de calendare. Adaptarea calculelor la varietatea mişcărilor aparente ale aştrilor era un procedeu destul de complicat. Primul calendar se baza pe anul compus din 260 de zile, cuprindea 20 de semne repetate de 13 ori, fiecare zi fiind determinată de numele ei şi de cifra ei, care nu se repetau niciodată împreună. Acesta era „calendarul scurt” sau „calendarul venusian”. Al doilea calendar utiliza 18 semne, reprezentând fiecare o lună formată din 20 de zile, adică o perioadă de 360 de zile, la care se adăugau 5 zile complementare, numite „uayeb”. Acesta era „calendarul lung”, pe care vechii mayaşi îl numeau „tun”. Cele 5 zile complementare erau considerate nefaste, improprii pentru muncă sau vânătoare, fiind zile de completă inactivitate. Prin combinarea celor două calendare, se indica poziţia fiecărei zile în „anul solar”, acesta fiind împărţit în 18 luni.

Miturile şi chiar concepţiile de viaţă ale vechilor mayaşi erau puternic influenţate de noţiunea timpului. Marea temă a preoţilor, a arhitecţilor şi a artiştilor mayaşi era scurgerea timpului. Scurgerea neîncetată a zilelor între eternitate şi viitor, între eternitate şi trecut, îi umplea de încântare.

ZYANYA avea 47 de ani, când i-a murit tatăl. Ea, ca femeie, nu avea voie să ia locul tatălui decedat. A fost trimis în locul lui Yaxi preotul-astronom Amoxi. Acesta, un bărbat sever, i-a interzis ZYANYEI să mai calculeze folosind calendarele defunctului Yaxi. După un an, Amoxi a aflat că ZYANYA nu îi ascultase porunca. Răzbunarea a fost sângeroasă: biata ZYANYA, decapitată, a ajuns prada vietăţilor pădurii.

14 aprilie 2019

Episodul 16 – Marcus

Episodul spiritual nr.16 îl are ca erou pe italianul MARCUS. El s-a născut în importanta localitate Ravenna, port la Marea Adriatică, şi a trăit între anii 24-73 (secolul 1 d.Hr.).

Lucanus, tatăl lui MARCUS, era negustor de sclavi. Liviana, nevasta lui Lucanus, născuse doi băieţi. Primul băiat murise la câteva zile după naştere. Al doilea băiat, MARCUS, a supravieţuit şi a crescut mare. În casa lui Lucanus şi în tot oraşul se vorbea limba latină.

MARCUS a învăţat de mic de la tatăl său să calculeze banii, să lupte cu pumnii şi cu tot felul de cuţite de forme şi mărimi diferite.

Abia împlinise 10 ani, când Lucanus l-a dus la târgul de sclavi aflat în afara oraşului. Băiatul a fost puternic impresionat de ceea ce a văzut acolo. Cei mai scumpi sclavi erau prizonierii de război. Un loc aparte îl ocupau sclavii din import, aduşi de negustori din diverse regiuni ale bazinului Mării Mediterane. Acei sclavi fuseseră cumpăraţi de la şefii de triburi ale unor populaţii înapoiate, cum erau cei din provinciile europene occidentale. Sclavii aduşi din provinciile răsăritene erau consideraţi „sclavi de lux”, dacă aveau meserii potrivite cu nevoile gospodăriilor celor bogaţi. Sclavii destinaţi vânzării erau expuşi pe o estradă, iar cumpărătorii îi dezbrăcau, îi pipăiau, îi puneau la diverse probe pentru a le vedea priceperea şi abilitatea. Fiecare sclav avea atârnată de gât o tăbliţă pe care erau înscrise: ţara de origine, vârsta, aptitudinile, defectele, calităţile.

MARCUS prefera sclavii capturaţi din triburile africane, pentru că erau voinici, ascultători şi învăţau repede ce aveau de făcut în gospodărie. La 14 ani, a plecat cu Lucanus în Egipt, unde, la târgul din Memphis, se găseau sclavi de toate categoriile la preţuri convenabile.

La 19 ani, s-a căsătorit în Ravenna cu domnişoara Cassia, o fată de 16 ani, fiica negustorului de ţesături Manius şi a ţesătoarei Decima. Cassia a născut-o la 19 ani pe fiica lor, Petronia. La 21 de ani, i-a dat viaţa Virginiei.

Petronia s-a îndrăgostit la 17 ani de vraciul familiei, un sclav egiptean de 21 de ani, numit Jabir. Pentru ca nunta să devină posibilă, MARCUS l-a eliberat, iar căsătoria a avut loc. Petronia a născut doi băieţi: Alam şi Kamil.

Virginia, dornică de avere şi mai puţin de iubire, a acceptat la 18 ani, cererea în căsătorie a moşierului Rufinus, un bărbat de 27 de ani, a cărui vastă proprietate se afla departe, spre vest de Ravenna. Au avut împreună un fiu, Septimus, şi o fiică, Fabiola.

MARCUS a fost răpus la 49 de ani, în anul 73, de o boală a sângelui pe care o luase de la una dintre sclavele lui africane. Dacă ar fi aflat care era vinovată, ar fi ucis-o imediat. A molipsit-o şi pe soţia lui, Cassia. Femeia a mai trăit timp de 3 luni după decesul soţului.

11 mai 2019

Episodul 17 – Wahyu

Episodul spiritual nr.17 îl are ca erou pe WAHYU, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 88-24 (secolul 1 î.Hr.). El s-a născut în palatul tatălui său, prinţul Buana, stăpânul zonei muntoase din sudul Laosului, teritoriu care se întindea până la fluviul Mekong.

Buana aparţinea populaţiei djarai, provenită din refugiaţii de pe insula indoneziană Sumatra. Tatăl lui Buana, temutul războinic Raharjo, îşi întemeiase un stat teocratic, bazându-se pe omul său de încredere, Agus. Acesta era preotul suprem al religiei animiste locale. Populaţia aflată sub stăpânirea prinţului Buana se ocupa cu vânătoarea, cultivarea pământului, pescuitul, culesul plantelor comestibile.

Buana avusese împreună cu Dian, soţia lui, trei băieţi. Înainte de naşterea lui WAHYU, au murit doi prunci, din cauza unor înţepături de insecte. WAHYU a crescut voinic, sănătos şi ascultător, dornic să îşi ajute tatăl în toate treburile zilnice.

Buana, deşi era stăpânul tuturor locuitorilor de pe teritoriul său, muncea alături de agricultorii, vânătorii şi meseriaşii lui. Aşa l-a învăţat şi pe WAHYU, să fie harnic, priceput la toate muncile şi vigilent când era nevoie să îşi răsplătească supuşii pentru munca lor. De la tatăl său, WAHYU a învăţat să îşi respecte supuşii, să îi recompenseze după merit, să nu considere pe nimeni inferior lui.

După ce bătrânul Buana a trecut la cele veşnice, WAHYU a eliberat toţi sclavii acestuia. Care a vrut să plece, i s-a dat voie, iar care a rămas, a fost răsplătit pentru munca lui. WAHYU a învăţat de la părinţi dialectul indonezian al strămoşilor lui, dar şi dialectul local, vorbit de oamenii simpli.

S-a căsătorit la 22 de ani cu Batari, o fată de 16 ani, fiica unor oameni simpli de pe moşie. Amir, tatăl ei, era un foarte priceput fierar şi luptător. Mama fetei, harnica Utari, făcea toate treburile din gospodărie.

Batari l-a născut pe Slamet la 18 ani. După 3 ani, a sosit şi fiul cel mic, numit Eka. La 19 ani, Eka a fost ucis de hoţi, în timp ce se plimba pe o cărare de munte. Slamet a moştenit întreaga avere a părinţilor. S-a căsătorit la 25 de ani cu Intan, o fetiţă de 15 ani. Au avut şase copii, două fete şi patru băieţi.

Înţeleptul WAHYU a murit la 64 de ani, din cauza unei boli de piele provocate de insecte.

Referitor la personalitatea lui WAHYU, mai am câte ceva de menţionat:

- era modest din fire, se purta prietenos cu toată lumea, ura violenţa;

- a iubit multe femei, având grijă ca soţia lui să nu îi cunoască aventurile amoroase;

- îi plăceau călătoriile pe apă Mekongului, pentru agrement şi comerţ;

- se temea de zeii naturii, mai ales de zeul ploii, al focului, al cutremurelor şi de cei ai animalelor sălbatice;

- şi-a iubit enorm familia;

- a suferit cumplit după moartea fiului cel mic şi s-a bucurat la nunta lui Slamet;

- naşterea fiecărui nepot a fost pentru el un prilej de bucurie şi mândrie.

12 iunie 2019

Episodul 18 – Dagny

Episodul spiritual nr.18 o are ca eroină pe scandinava DAGNY. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 174-138 (secolul 2 î.Hr.). Ea s-a născut într-un sat cu populaţie germanică aflat în sud-estul peninsulei Scandinave. Astăzi, zona respectivă se afla pe teritoriul Suediei.

Egil, tatăl lui DAGNY, era căpetenia satului, fiind cel mai bogat şi influent membru al comunităţii. Moştenind o avere considerabilă de la părinţii lui, tânărul Egil nu s-a mulţumit cu ea. S-a străduit să acapareze turme de vite şi terenuri de la gospodarii liberi ajunşi în pragul sărăciei. Astfel, datorită bogăţiei, a ajuns să facă parte din clasa aristocraţiei săteşti, având nevoie de o armată personală care să îl apere de hoţi şi de răzbunarea locuitorilor săraci.

Căsătorit cu Kelda, cea mai frumoasă fată din sat, trufaşul Egil a avut împreună cu ea cinci copii, două fete şi trei băieţi. Au decedat în primii ani de viaţă o fetiţă şi doi băieţi, bolnavi de plămâni, din cauza climei umede şi reci. Supravieţuitorii, DAGNY şi fratele mai tânăr cu 6 ani, Hakon, au crescut mari. Băiatul a ajuns un luptător curajos în armata care îi proteja tatăl. S-a căsătorit la 23 de ani cu Vigdi, o fetiţă de 16 ani. Au avut împreună patru băieţi şi o fată.

DAGNY, ca toate fetele din sat, a devenit o foarte bună gospodină. Mama ei a învăţat-o să toarcă, să ţeasă pânză de in şi stofă din lână, să modeleze oale de lut, să facă haine de in şi stofă, chiar pantaloni pentru tatăl şi fratele ei. Moda purtării pantalonilor scandinavi fusese luată de la călăreţii nomazi din ţinuturile dinspre estul Mării Baltice.

La 17 ani, DAGNY a fost luată în căsătorie de luptătorul Hroarr, un tânăr de 21 de ani, bun gospodar, intrat în armata lui Egil cu un an în urmă. Hroarr era un excelent meşteşugar, priceput la confecţionarea pumnalelor, a uneltelor de silex, a armelor şi topoarelor din aramă. Pe spadele şi scuturile ieşite din atelierul lui se puteau vedea încrustaţii făcute cu migală. Bronzul necesar lucrărilor lui îl cumpăra în stare brută, la schimb cu mari cantităţi de chihlimbar, de la negustori sosiţi dinspre insulele Britanice şi din Europa, pe calea Dunării şi a fluviului Elba.

Hroarr învăţase să lucreze în atelierul lui Sveinn, tatăl său, după ce împlinise 7 ani. Mama lui, Hjordis, era o foarte harnică gospodină.

DAGNY a născut primul copil la 20 de ani. Băiatul a fost numit Brokk. Cel de-al doilea fiu, Skari, a sosit la 4 ani după Brokk.

Ajuns negustor pe Marea Baltică, Brokk s-a căsătorit la 26 de ani cu o fată din satul lui, numită Pyri, mai tânără cu 10 ani decât el. Au avut împreună un băiat şi două fete.

Skari, fiul cel mic, a preferat să înveţe meşteşugul confecţionării armelor de la tatăl său şi să facă parte din armata personală a acestuia. Căsătorit la 25 de ani cu Ketilr, o fată de 17 ani, a avut împreună cu ea o fiică şi un băiat.

La 40 de ani, Hroarr a rămas văduv. După ce pierduse câteva sarcini, DAGNY rămăsese din nou însărcinată la aproape 36 de ani. A născut o fetiţă după ce a împlinit 36 de ani, dar mai multe zile nu a avut. A decedat la câteva ore după naştere, din cauza unei infecţii puternice. Fetiţa a supravieţuit şi a primit numele de Grid.

Rămas fără DAGNY, cu trei copii în casă, Hroarr şi-a găsit o fată cumsecade care l-a vrut de bărbat. Auda, nouă soţie, avea 16 ani, la fel ca băiatul cel mare, Brokk. Skari, fiul cel mic, avea doar 12 ani. Auda a născut două fetiţe şi un băiat.

18 august 2019

Episodul 19 – Olujimi

Episodul spiritual nr.19 îl are ca erou pe OLUJIMI, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 298-254 (secolul 3 î.Hr.). S-a născut într-o mică localitate de pe ţărmul Mării Mediterane, ajunsă după mulţi ani importantul port algerian Oran (Ouahran).

Părinţii lui OLUJIMI erau oameni simpli, de origine berberă. Barur, tatăl, avea meseria de armurier şi argintar. Nevasta lui Barur, doamna Massana, dăduse viaţă la trei copii. Fiul cel mare, Ugahi, avea cu un an mai mult decât OLUJIMI. Unica fată, Metira, era cu 4 ani mai mică decât OLUJIMI.

Răpită la 13 ani de un grup de marinari, Metira a fost dusă pe mare în Cartagina şi vândută ca sclavă. La scurtă vreme după dispariţia Metirei, cei doi fraţi cu pornit pe mare cu un vas berber, îndreptându-se spre primul port cartaginez. OLUJIMI avea 17 ani, iar Ugahi, 18 ani. Au trudit ca marinari multă vreme, dar despre sora lor nu au aflat nimic.

La 27 de ani, OLUJIMI s-a stabilit în localitatea portuară numită astăzi Skikda, situată în nord-estul Algeriei. La acea vreme, regiunea respectivă se numea Numidia, la fel ca statul antic ce o cuprindea între hotarele lui. Regatul Numidiei se aflã între Mauritania (la vest) şi Cartagina (la est) şi se întindea pe teritoriul actual al Algeriei răsăritene şi al Tunisiei apusene. Ţara era locuită de triburi berbere nomade şi seminomade, aflându-se în sfera de influenţa politică şi culturală a statului cartaginez. Triburile nomade berbere furnizau armatei cartagineze o cavalerie de temut.

În Skikda, OLUJIMI a făcut nunta cu frumoasa domnişoară Assa, o fată de 17 ani, fiica fierarului Ziri şi a doamnei Lumsi. Assa l-a născut la 20 de ani pe Yemsal, iar la 24 de ani i-a dat viaţa micuţei Chama.

Yemsal a ajuns militar cartaginez. S-a căsătorit la 28 de ani cu Essya, o fată de 16 ani, care i-a dăruit o fată şi trei băieţi.

Chama s-a măritat la 15 ani cu marinarul Sifal, un bărbat de 25 de ani. Au avut doi copii, o fată şi un băiat.

Ugahi, fratele lui OLUJIMI, a revenit în Oran, lângă părinţi. S-a căsătorit la 29 de ani cu Keslala, o fetiţă de 15 ani. Au avut doi băieţi şi două fete.

După căsătoria cu Assa, OLUJIMI a renunţat la navigaţie pentru a lucra în atelierul de fierărie al socrului său, Ziri. Amândoi confecţionau săbii şi pumnale, scuturi şi coifuri din argint, dar se pricepeau şi la potcovirea cailor.

La 44 de ani, OLUJIMI era un meseriaş şi negustor prosper. Obişnuia să se laude cu sporul muncii lui. Într-o seară din vara anului 254, aflându-se singur

în atelierul său, a fost înjunghiat de un hoţ care îi ceruse mulţi bani de aur şi argint. Pentru refuzul său categoric, OLUJIMI a plătit cu viaţa.

- OLUJIMI avea un curaj deosebit, o fire luptătoare şi foarte mult orgoliu.

- Era generos, dădea cu plăcere de pomană la săraci, dar nu suporta să i se fure ceva. În viziunea lui, hoţia era o ocupaţie nedemnă pentru bărbaţi.

- Obişnuia să se laude cu averea lui, crezând că astfel îi va îndemna şi pe alţii să muncească mult pentru a ajunge bogaţi. Din păcate, averea lui i-a adus mulţi duşmani.

- OLUJIMI simţea că argintul era un metal binefăcător pentru el şi familia lui. Avea în casele lui numeroase obiecte din argint, majoritatea făcute chiar de el. Assa, nevasta lui, purta zilnic bijuterii din argint.

- După ce renunţase la marinărie, OLUJIMI nu mai voia să folosească pumnalul încovoiat al berberilor, cu care ucisese piraţi, hoţi, dezertori. Îi ruga pe alţii să îi taie animalele necesare hranei.

- Pe Assa a iubit-o şi a respectat-o, constituind un bun exemplu pentru fiul său. Nu a dorit să îşi facă un harem, aşa cum obişnuiau bărbaţii bogaţi.

7 septembrie 2019

Episodul 20 – Ueman

Episodul spiritual nr.20 îl are ca erou pe amerindianul UEMAN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 381-344 (secolul 4 î.Hr.). S-a născut într-un trib de indieni caribi (caraibi), format din câteva familii ascunse în zona de junglă cuprinsă între lacul Nicaragua şi Cordiliera Chontalena (denumirile sunt actuale). Acest teritoriu aparţine astăzi ţării numite Nicaragua.

Întreaga comunitate a satului locuia într-o singură casă mare, de formă dreptunghiulară, acoperită cu frunze şi ramuri de palmier. Pereţii erau construiţi din trunchiuri de copaci împletiţi cu ramuri. Aceasta împletitură era acoperită cu rogojini unse cu lut. Fiecare familie avea vatra ei.

Cutek, tatăl lui UEMAN, era agricultor, vânător şi pescar, ca toţi bărbaţii din sat. Nevasta lui Cutek, harnica Tani, născuse trei băieţi. Fiul cel mare, Tequi, avea cu 2 ani mai mult decât UEMAN. Băiatul a decedat la vârsta de 2 ani, din cauza unei infecţii grave la piciorul drept.

Fiul cel mic, numit Ata, avea cu 4 ani mai puţin decât UEMAN. Ajuns şi el bun gospodar, s-a căsătorit la 20 de ani cu o fetiţă numită Qua, ea având doar 15 ani. Au avut trei copii, două fete şi un băiat.

UEMAN avea 22 de ani, când şeful de trib, unchiul Rimau, fratele lui Cutek, a fost ucis din greşeală cu o săgeată otrăvită în timp ce se afla în adâncul pădurii, la vânătoare. Obştea satului a considerat că UEMAN îndeplinea toate condiţiile pentru a i se încredinţa importanta funcţie.

Încă nu împlinise 23 de ani, când a fost instalat ca şef de trib, i s-a spus ce îndatoriri avea şi i s-a interzis să se căsătorească şi să aibă copii. Încă din ziua următoare numirii sale, UEMAN şi-a luat în primire obligaţiile ca şef de trib. A supravegheat lucrările agricole, pescuitul în apa lacului, vânătoarea, defrişarea unor zone din junglă pentru a se lărgi terenul agricol folosit în comun de săteni, a participat la acţiunile de vânătoare.

Sătenii cultivau manioca, porumb, batate, legume, tutun, bumbac. Produsele obţinute din vânătoare şi pescuit erau împărţite între toţi membrii comunităţii.

Foarte importantă era supravegherea bărbaţilor cărora le năşteau femeile. Timp de câteva zile înainte şi după naştere, bărbatul stătea culcat şi imita durerile naşterii, apoi se prefăcea că este lehuză, ca nevasta lui.

În vara anului 344 î.Hr., un mare cutremur s-a abătut asupra zonei unde se afla satul lui UEMAN. Toate colibele au fost distruse de apa lacului care s-a

revărsat peste sat, iar majoritatea localnicilor au murit înecaţi. Nici UEMAN şi nici rudele lui nu au scăpat cu viaţă.

- De mic, UEMAN s-a priceput să facă ordine prin sat, certând bărbaţii care stăteau degeaba, la vorbă şi la băutură;

- Ca şef de trib, a avut multă autoritate asupra tuturor membrilor comunităţii;

- Cunoştea toate formele de activitate ale bărbaţilor din tribul său;

- Fără a presimţi moartea căpeteniei Rimau, a ştiut, totuşi, că nu va trebui să se grăbească în privinţa căsătoriei;

- Prin câteva vise de coşmar, i s-a prevestit moartea şi distrugerea satului.

6 octombrie 2019

Episodul 21 – Cloelia

Episodul spiritual nr.21 o are ca eroină pe romana CLOELIA. Ea s-a născut în Roma antică şi a trăit între anii 564-488 (secolele 6-5, mileniul 1 î.Hr.).

Oraşul Roma, la început, o obscură cetate etruscă, a devenit, în secolul 3 î.Hr., stăpânul întregii peninsule italice şi apoi, hegemonul bazinului Mării Mediterane, punând bazele celui mai vast şi durabil imperiu al lumii antice.

În decursul secolului 5 î.Hr., a izbucnit conflictul dintre patricieni şi plebei. Treptat, plebeii au înfiinţat instituţii paralele cu cele ale patricienilor, formându-şi Statul plebeu.

Părinţii CLOELIEI erau patricianul bogat Caelius, proprietarul a zece corăbii, şi soţia lui, doamna Septima. CLOELIA avea o soră mai tânără cu 6 ani, Liviana. Cele două surori au fost educate acasă cu trei profesori bătrâni.

La 16 ani, Liviana s-a căsătorit cu comandantul de corabie Gaius, un bărbat de 25 de ani. Au avut împreună doi băieţi: Vitus şi Rufus.

La 15 ani, CLOELIA a fugit de acasă cu plebeul Junius, un tânăr de 21 de ani, de meserie tâmplar-potcovar. El locuia împreună cu părinţii lui, Aulus şi Varinia, pe moşia patricianului Drusus din Roma. Întreaga familie, formată din părinţi şi cei doi fii, Junius şi Florus, muncea pentru stăpânul Drusus. Aulus era agricultor, fierar şi tâmplar. Varinia lucra ca servitoare în casa stăpânului. Băieţii, Junius şi Florus, apropiaţi ca vârstă, cunoşteau meseriile tatălui lor, dar activau ca luptători în corpul de pază al casei şi stăpânului.

Junius şi CLOELIA se cunoşteau din copilărie. Drusus şi Caelius fiind buni prieteni, familiile lor se vizitau de câteva ori pe an. Copiii erau lăsaţi liberi să se joace prin sat. Localitatea se afla la est de Roma.

La 15 ani, CLOELIA şi Junius, la 21 de ani, au decis să se căsătorească. În mod oficial, căsătoria era imposibilă, deoarece făceau parte din clase sociale diferite: el era un plebeu sărac, iar ea, o patriciană bogată. CLOELIA s-a ascuns în casa părinţilor lui Junius şi a respins toate chemările tatălui ei de a reveni lângă părinţi. Caelius a dezmoştenit-o, a renegat-o şi a decăzut-o din rangul de patriciană.

Viaţa de familie cu Junius a început frumos, fericirea lor nefiind umbrită de nimeni din sat, nici măcar de stăpânul Drusus. La 19 ani, CLOELIA a născut-o pe fiica lor, Laelia, unicul copil.

Fetiţa avea doar 3 anişori, când a rămas orfană de tată. Un ucigaş din Roma, plătit de Caelius, tatăl CLOELIEI, l-a înjunghiat mortal pe Junius. Sărmanul bărbat, abia împlinise 28 de ani. CLOELIA a rămas văduvă la doar 22

de ani. A continuat să locuiască în casa lui Junius, unde şi-a crescut fetiţa, cu ajutorul socrilor ei.

Laelia s-a căsătorit la 17 ani cu agricultorul-negustor Tatius, un bărbat de 23 de ani. Au avut doi copii: băiatul lor se numea Avitus, iar fata, Cassia.

CLOELIA şi-a respectat condiţia de văduvă până la sfârşitul vieţii, neacceptând ofertele de căsătorie sosite din partea unor bărbaţi. S-a stins din viaţă la 76 de ani, în iarna anului 488 î.Hr., grav bolnavă de inimă.

Despre personalitatea ei, mai pot spune:

- Deşi a fost renegată şi dezmoştenita de părinţi, CLOELIA nu s-a speriat, dimpotrivă, şi-a sporit curajul de a-şi vedea mai departe de viaţa ei;
- Fiind decăzută din casta patricienilor, şi-a pierdut toate prietenele din Roma. Sora ei, Liviana, a înţeles-o bine şi a continuat să o viziteze la ţară;
- CLOELIA şi-a făcut prietene printre femeile simple de la ţară, pe care nu le considera mai puţin inteligente decât cele bogate din Roma;
- CLOELIA a îndrăgit viaţa modestă de la ţară;
- Şi-a iubit enorm soţul şi nu a reuşit să găsească un bărbat mai bun decât Junius;
- Detesta luptele pentru putere din Roma, care făceau victime omeneşti.

4 noiembrie 2019

Episodul 22 – Kaver

Episodul spiritual nr.22 îl are ca erou pe mesopotamianul KAVER. El a trăit în perioada anilor 681-638 (secolul 7, mileniul 1 î.Hr.).

La acea vreme, în ţara lui KAVER, în Mesopotamia se afla Regatul Asirienilor. În anul naşterii lui KAVER, la conducerea Regatului Asirian Nou se afla regele Asharhaddon (Ashur-ahhe-iddina), în timpul căruia statul asirian a cunoscut o maximă expansiune teritorială. Urmaşul său la tron a fost vestitul rege Asurbanipal (669-626 î.Hr.).

Asirienii erau o populaţie antică din Asia vestică. I-au dat ţării lor numele de Asiria. Erau un amestec de semiţi proveniţi din sud (Babilon şi Akkad) cu triburi nesemite din vest şi kurzi caucazieni. Civilizaţia lor, dependentă cultural de sumerieni, s-a format la nord de Babilon, pe podişurile de pe cursul Tigrului, acolo unde se află actuala regiune Mosul din Irak. În perioada de expansiune maximă, stăpânirea asirienilor s-a extins de-a lungul întregii Mesopotamii.

Meşteşugarul Rosan locuia împreună cu familia lui într-un sat aflat spre nord de actualul oraş Mosul. Parvi, nevasta lui Rosan, născuse doi băieţi. KAVER era cu 6 ani mai mare decât fratele lui, Shere. Ajuns un bun meşteşugar, Shere s-a căsătorit la 19 ani cu Khor, o fată de 16 ani. Au avut împreună un singur copil, pe fiica lor, Nasri.

Niciun membru al familiei lui Rosan nu a avut ştiinţă de carte, dar erau cu toţii foarte buni meşteşugari. Parvi ştia să ţeasă pânză de in, cânepă, chiar şi stofă din lână.

Rosan şi-a învăţat băieţii să prelucreze pieile, să confecţioneze încălţăminte, harnaşamente, coifuri, tolbe. Din fier şi cupru făceau arme şi unelte. Meşteşugul olăritului era şi el foarte important. Erau preocupaţi şi de agricultură, mai ales de cultivarea cerealelor şi prepararea uleiurilor, pe care le puteau da la schimb în alte zone pentru alte mărfuri.

La 15 ani, KAVER a plecat cu o caravană de asini alături de tatăl său spre vestul Persiei. S-au întors după un an cu mărfuri necesare locuitorilor din zona lor, printre care şi sclavi. KAVER a făcut un drum foarte lung până la fluviul Indus, după ce a împlinit 26 de ani.

La 19 ani şi–a luat prima nevastă, pe micuţa Elah, în vârstă de 15 ani. Văzând că Elah nu putea să-i dăruiască nici măcar un copil, la 24 de ani şi-a luat încă o nevastă. Fata se numea Narge, avea 16 ani şi a reuşit să nască un băieţel, pe micuţul Riza.

KAVER a împlinit vârsta de 43 de ani în timp ce se afla în nordul Anatoliei, într-un sat de pescari situat pe ţărmul Mării Negre. Tocmai revenise de la gurile Dunării, unde făcuse schimb de mărfuri profitabile. Ghinionul l-a îndemnat să fure o fată din sat de care se îndrăgostise nebuneşte. Rudele fetei l-au prins pe drum, departe de sat, în timp ce se îndrepta spre ţara lui. L-au ucis, tăindu-l cu pumnalele cumpărate de la el, şi-au luat fata înapoi şi au fugit de la locul crimei.

Riza, fiul lui KAVER, s-a descurcat şi fără tatăl lui. Meşteşugar şi negustor abil, s-a căsătorit cu Yasme, o fată de 17 ani, care i-a dăruit trei băieţi.

Despre KAVER, mai pot să spun că avea o fire tenace, era un om neînfricat, cunoştea mai multe meserii. Dornic mereu de a porni la drum, a obţinut câştiguri mari în timpul călătoriilor făcute. Spre ghinionul său, avea patima femeilor frumoase, obicei care i-a adus multe necazuri, chiar şi moartea.

2 decembrie 2019

Episodul 23 – Chikao

Episodul spiritual nr.23 îl are ca erou pe japonezul CHIKAO. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 785-720 (mileniul 1, secolul 8 î.Hr.). CHIKAO s-a născut într-un sat din sudul insulei Hokkaido. Părinţii lui, Ikku (tatăl) şi Kiyo (mama), aparţineau populaţiei aino (ainu).

Aino reprezenta o populaţie de origine cauzaciană, deosebindu-se de japonezii care locuiau pe celelalte insule ale arhipelagului prin înfăţişare, limbă şi civilizaţie. Ocupaţiile principale erau agricultura, vânătoarea, pescuitul, olăritul. Gospodarii satului în care se născuse CHIKAO aveau o metodă de ardere a lutului modelat pentru oale. Acestea erau folosite la prepararea hranei, la păstrarea alimentelor şi a apei, dar şi cu scopuri funerare. Motivele decorative de pe oalele din lut imitau oasele de peşte şi capetele unor animale.

Sătenii împleteau coşuri din răchită şi purtau haine confecţionate din coajă de dud. Se hrăneau cu peşte, scoici, castane, ghinde şi carnea unor animale sălbatice. Ştiau să facă şi statuete din lut, necesare în ritualurile de vindecare şi la naşteri. Localnicii purtau podoabe făcute din oase şi scoici, îşi pileau dinţii sau îi extrăgeau.

Ikku, tatăl lui CHIKAO, a avut doi băieţi născuţi de nevasta lui, Kiyo. Înainte de naşterea lui CHIKAO, le murise un băieţel, din cauza frigului iernii, copilaşul având mai puţin de un an.

CHIKAO avea 9 ani, când un cutremur puternic a zguduit insula, ucigând o parte dintre locuitori. Au murit şi părinţii lui CHIKAO. În panica lui, băiatul s-a alăturat unor oameni care fugeau spre est, crezând că munţii Hidaka îi vor proteja de furia zeilor. S-au adăpostit într-o peşteră, unde bătrânul înţelept Yuko se ruga necontenit pentru îmbunarea zeilor pământului.

CHIKAO fiind un biet copil orfan, a fost luat în grija lui de bătrânul Yuko. Timp de 3 ani, cât a stat în peşteră, a fost ucenicul bătrânului înţelept. A învăţat să omagieze spiritele, zeităţile supranaturale, înzestrate cu o aură de mister, capabile să iradieze spre oameni forţa de stăpânire a destinelor, de supunere a muritorilor faţă de puterea lor, ca o fatalitate benefică. CHIKAO a înţeles că Soarele, apa, muntele, pomii erau sălaşuri ale spiritelor naturii. Fiinţa omenească se transformă în spirit numai după moarte. Stratificarea spiritelor se făcea şi după locul unde se aflau: în cer, sub pământ, iar cea mai mare parte dintre ele vieţuiau pe pământ. Peştera unde ajunsese CHIKAO era un preţios adăpost al unor oameni care puteau să comunice cu spiritele.

După ce băiatul a împlinit 12 ani, bătrânul Yuko şi-a trimis ucenicul înapoi în satul de unde plecase în urmă cu 3 ani. CHIKAO l-a ascultat şi a făcut calentoarsă, revenind în satul ce fusese distrus de cutremur. Dintre vechii locuitori, se întorseseră puţini. Oamenii încercaseră să îşi refacă viaţa. La fel ca ei, CHIKAO şi-a construit o colibă modestă, în care a trăit singur până la moarte. S-a rugat zi şi noapte pentru îmbunarea zeilor, atrăgând protecţia lor asupra localnicilor. Recunoscându-l drept un mare înţelept, sătenii i-au oferit hrană şi îmbrăcăminte, dar nicio femeie, deoarece CHIKAO era abstinent.

La 65 de ani, în cumplita iarnă a anului 720 î.Hr., bătrânul înţelept a murit, din cauza frigului, a reumatismului şi a bolii de plămâni.

6 ianuarie 2020

Episodul 24 – Aleka

Episodul spiritual nr.24 o are ca eroină pe grecoaica ALEKA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 924-883 (mileniul 1, secolele 10-9 î.Hr.). S-a născut într-un sat ce aparţinea teritoriului stăpânit de războinicul Omiros. Reşedinţa principală a acestuia se afla în localitatea Olympia, în vestul peninsulei Pelopones, în regiunea Arkadia.

Perioada istorică în care a trăit ALEKA se numeşte „epoca obscură", fiind cuprinsă între secolele 12-8 î.Hr.. A fost o epocă de regres, de ruină şi dezordine, o epocă înapoiată din punctul de vedere al civilizaţiei şi culturii. Încă nu există un „stat" constituit. Regele din Pelopones era supremul şef militar, supremul sacerdot, legiuitor şi judecător. El îşi deţinea suveranitatea exclusiv pe baza puterii sale efective, a bogăţiei, a marilor sale proprietăţi.

Exista şi o pătură a aristocraţiei militare, formată din marii proprietari care acaparaseră pământurile cele mai bune. Aceştia erau abuzivi şi avizi de putere. Restul populaţiei cuprindea sclavii, ţăranii liberi care lucrau pământurile regelui şi ale aristocraţilor, meşteşugarii, ghicitorii, medicii, comercianţii. Întregul comerţ se afla în mâinile căpeteniilor triburilor sau ale negustorilor străini, în special fenicieni.

Zinon, tatăl eroinei noastre, ALEKA, era un agricultor liber care muncea pe un teren al războinicului Omiros. Fetiţa avea 2 ani, când tatăl i-a fost ucis de doi hoţi care voiau să fure legume. Văduva Tasia, rămasă cu fetiţa ei, a muncit la grădină pentru a avea din ce să trăiască.

La 8 ani, ALEKA a fost răpită de lângă mama ei şi luată în sclavie la porunca lui Omiros. Reşedinţa principală a acestuia se afla în Olympia, localitate ce se apropia de calitatea unui oraş. Omiros, bărbat în vârstă de 38 de ani, era căsătorit cu doamna Eftykia, care avea doar 23 de ani. Aveau un băieţel de 3 ani.

ALEKA a fost sclava personală a doamnei Eftykia până la 17 ani, când stăpâna s-a săturat de ea şi i-a dat-o de nevastă îngrijitorului de cai Agapios, un sclav în vârstă de 22 de ani.

ALEKA l-a născut pe Iraklis la 20 de ani şi pe Thanos la 23 de ani. Agapios, care avea grijă de caii stăpânului pe vreme de pace, dar şi în războaie, şi-a învăţat băieţii să lupte de mici, dorind să ajungă buni războinici în slujba stăpânului.

În anul 883 î.Hr., un grup de aventurieri sosiţi pe mare au înaintat până la hotarul domeniului stăpânit de bătrânul Omiros şi de fiul său. Lupta a fost

cumplită, soldată cu morţi în ambele tabere. Agapios şi băieţii lui au fost ucişi. La 41 de ani, ALEKA a rămas fără soţul ei, care tocmai împlinise 46 de ani. Iraklis a murit la 21 de ani, iar Thanos, la 18 ani. Încă nu apucaseră să se căsătorească. ALEKA a decedat în urma unei crize cardiace, la scurtă vreme după ce şi-a îngropat soţul şi copiii.

31 ianuarie 2020

Episodul 25 – Anat

Episodul spiritual nr.25 o are ca eroină pe egipteanca ANAT. Ea s-a născut în oraşul Theba, capitala religioasă în Egiptul faraonic. Perioada vieţii lui ANAT a fost cuprinsă între anii 1086-1061 (secolul 11, mileniul 2 î.Hr.). Ea s-a născut în vremea Regatului Târziu, condus de faraonul Dinastiei 21 (Tanita), numit Smendes.

Tatăl lui ANAT, preotul Yakub, convieţuia cu superba Kaure. Singurul lor copil era frumoasa ANAT.

Organizarea statului se baza pe o birocraţie complexă. Imediat după faraon, urma vizirul, un fel de prim-ministru, după care veneau guvernatorii provinciilor. Trei clase sociale se diferenţiau de restul populaţiei: preoţii, scribii şi militarii.

Preoţii, destinaţi acestei cariere după o perioadă lungă de ucenicie, se ocupau şi de cultivarea pământurilor aflate în proprietatea faraonului. Multitudinii de culte dedicate unor divinităţi protectoare, de cele mai multe ori zoomorfe (trup de om şi cap de oaie, de vacă, de câine, de şoim), i s-a adăugat cultul solar, în care zeul-Soare se numea Atum-Ra, Ptah sau Thoth. Zeul Amon era adorat ca învingător al haosului originar şi creator al lumii. Alte divinităţi majore erau Osiris (zeul Nilului, al vegetaţiei şi stăpân al morţii) şi zeiţele Cerului (Isis, Hathor şi Nut). Seth, zeul răului, era fratele şi adversarul lui Osiris.

Importanţa acestor divinităţi favoriza practicile magice şi divinatorii, sporind influenţa vrăjitorilor şi a preoţilor. Aceştia erau consideraţi ca fiind capabili să intre în contact cu ele. La fel de importante erau şi credinţele despre supravieţuirea după moarte şi despre un tribunal al morţilor, care orânduia metempsihoza. Prin metempsihoză, egiptenii înţelegeau reîncarnarea sufletului în trupuri de oameni şi de animale. De aici rezultă grija deosebită pe care o acordau egiptenii riturilor funebre, de la ofrandele pentru morţi până la mumificare, pentru conservarea trupurilor, şi până la arhitectura mormintelor.

ANAT, fiica preotului Yakub, a fost încă din perioada copilăriei o fiinţă deosebită, parcă sosită din lumea zeilor. Inteligenţa şi memoria ei le depăşeau în mod vizibil pe cele ale tatălui. Preotul Yakub s-a străduit să i le dezvolte, transmiţându-i vaste cunoştinţe despre lumea omenească şi cea a zeilor. Treptat, după vârsta de 10 ani, rugăciunile lui ANAT îndreptate către divinităţile protectoare s-au transformat în conversaţii sumare, dar extrem de complexe, venind în ajutorul activităţii vaste şi complicate a preotului Yakub.

După ce împlinise 15 ani, ANAT a fost admisă ca fiinţă de legătură între zei şi pământeni la practicile şi ceremoniile de mumificare ale unor oameni şi animale.

Aflându-se, mental, mult deasupra femeilor din jurul ei, ANAT a dorit să rămână fecioară. Tânărul Sekhem, cel mai important sfetnic al tatălui ei, o iubea în tăcere de cum o văzuse prima oară, când fata avea 11 ani. Îndrăgostitul împlinise 29 de ani şi nu se putea căsători, din cauza iubirii disperate pentru fiica preotului. Într-un moment de rătăcire a minţii şi a inimii, i-a mărturisit iubirea lui, cerându-i fetei să renunţe la jurământul de castitate. Refuzat cu mult dispreţ, Sekhem a înjunghiat-o cu un cuţit de argint.

Trecută în veşnicie la doar 25 de ani, curajoasa ANAT a fost înhumată departe de Theba, într-un loc pustiu, fără să fi fost mumificată. Presimţindu-şi moartea timpurie, ANAT îşi rugase tatăl să nu o transforme în mumie, fiindcă sufletul ei urma să plece în lumea zeilor, iar trupul fără viaţă nu mai avea nicio importanţă.

16 februarie 2020

Episodul 26 – Arnuvas

Episodul spiritual nr.26 îl are ca erou pe sirianul ARNUVAS. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1199-1143 (secolul 12, mileniul 2 î.Hr.). El s-a născut în străvechea localitate Alep, într-o casă ce aparţinea de palatul principelui hitit Hattusi.

Tatăl lui ARNUVAS, luptătorul Terul, era unul dintre paznicii palatului. Lararna, mama lui ARNUVAS, lucra la palat ca servitoare şi ghicitoare. În preajma anului 1200 î.Hr., Regatul Alep fusese cucerit de Regatul Hitit şi împărţit în mici principate hitite. Unul dintre principii hitiţi, Hattusi, îşi avea reşedinţa chiar în Alep.

ARNUVAS era singurul copil al soţilor Terul şi Lararna. Tatăl lui l-a instruit de mic în tainele meseriei de luptător şi i-a jurat stăpânului Hattusi că fiul său îi va fi un supus credincios până la moarte.

De la 16 ani, ARNUVAS a activat ca luptător în slujba principelui Hattusi, până la moartea acestuia, survenită când tânărul paznic avea 25 de ani. Războinicul Antilis, fiul defunctului Hattusi, a moştenit întregul principat, cu supuşi cu tot. ARNUVAS a trecut astfel în slujba noului stăpân.

Încă de la 23 de ani, când mama lui, ghicitoarea Lararna, murise pe neaşteptate, tânărul ARNUVAS era folosit de stăpân şi nevasta acestuia mai mult ca ghicitor decât ca paznic. Spre norocul sau ghinionul lui, ARNUVAS moştenise harul ghicitului de la mama lui şi se preocupase cu pasiune de învăţarea metodelor divinatorii ale acesteia. Nu avusese timp să se însoare, dar concepuse o fetiţă, numită Urhila, împreună cu sclava Nuwa. Nici mai târziu nu s-a căsătorit.

Religia hitită avea un caracter superstiţios. Hitiţii apreciau arta prezicerii şi credeau în visele prevestitoare. Copiii-monştri, eclipsele de Soare şi de Lună, aşezarea neobişnuită a viscerelor şi vreo malformaţie a ficatului animalelor prevesteau evenimente îngrozitoare, hitiţii crezând că lumea era plină cu demoni şi genii rele.

Interpretarea prevestirilor era o ştiinţă complicată. Zeii hitiţilor răspundeau doar prin Da sau Nu. Ghicitorii aveau un întreg sistem de întrebări după care să recunoască mânia zeilor pentru câte o nelegiuire, voinţa lor privitoare la o schimbare, intenţiile lor de viitor. Pentru a fi absolut siguri, ghicitorii foloseau şi alte metode: urmăreau zborul păsărilor, cercetau ficatul oamenilor sau animalelor care muriseră. Mai obişnuiau să consulte şi popularul oracol KIN, cu ajutorul unei table de joc. Prin aceste practici complicate, se

investiga voinţa divină. În cazul unor acţiuni războinice, când trebuia să acţioneze rapid, principele hitit le interzicea comandanţilor lui de oşti şi aliaţilor săi să consulte în prealabil zborul păsărilor.

Practicile divinatorii hitite, cu întrebările lor chibzuite şi felul categoric de a le sugera zeilor când şi cum să răspundă, erau foarte des folosite. În nestăvilita lor dorinţă de a fi absolut siguri, hitiţii au născocit şi un oracol pentru „lucrul cel mai rău". Acesta reprezenta un fel de concretizare a eventualităţii.

Ghicitorul ARNUVAS ajunsese la frumoasa vârstă de 56 de ani, când i s-a întâmplat şi lui „lucrul cel mai rău". Îi ghicise principelui Antilis victoria într-o luptă cu o hoardă de mercenari frigieni ce urma să se desfăşoare la hotarul sudic al domeniului său. După o perioadă scurtă de timp, Antilis a revenit în Alep rănit şi cu armata aproape decimată. Furios, a poruncit ca ghicitorului ARNUVAS să i se pună ştreangul de gât. În zadar supuşii apropiaţi i-au luat apărarea nefericitului, fiindcă lupta nu fusese pierdută, dar principele muribund nu a avut îndurare. A trecut la cele veşnice a doua zi după spânzurarea lui ARNUVAS.

10 martie 2020

Episodul 27 – Ahava

Eroina episodului spiritual nr.27 este palestinianca AHAVA. Viaţa ei s-a desfăşurat inre anii 1316-1274 (secolele 14-13, mileniul 2 î.Hr), pe teritoriul Palestinei Antice.

La acea vreme, Palestina se întindea din Liban până la deşertul Sinai şi de la Marea Mediterană până la deşertul sirian. Palestina, numită în Biblie Canaan, a fost locuită în mileniile 3-2 de triburi vest-semitice (canaaneenii), organizate sub forma unor oraşe-state. În perioada secolelor 15-13 î.Hr., în Ţara lui Canaan a existat o dominaţie egipteană. Limba vorbită de canaaneeni făcea parte din grupul nordic al limbilor semite occidentale (ebraică, feniciano-punică, moabitică).

AHAVA s-a născut în casa părinţilor ei, aflată pe moşia negustorului Ebenzer. Acesta era furnizorul de mărfuri aduse cu caravana la reşedinţa regelui Amikan, clădire situată în apropierea actualului oraş palestinian Nabulus (Nablus). Părinţii AHAVEI făceau parte dintre sclavii lui Ebenzer. Zared, tatăl fetei, îngrijea cămilele care erau folosite la transporturi cu caravana.

Soţia lui Zared, frumoasa Caleb, muncea ca bucătăreasă la palatul lui Ebenzer. Era mama a două fete. Cea mare, Jamee, avea cu 5 ani mai mult decât sora ei, AHAVA. Cumpărată la 12 ani de către Sakeri, un bărbat de 26 de ani, paznic la palatul stăpânului Ebenzer, Jamee a devenit mama a doi băieţi: Avi şi Jael.

La 10 ani, AHAVA a ajuns bucătăreasă la palat alături de mama ei. Avea 13 ani, când a fost luată de nevastă de către Habib, un tânăr de 24 de ani, vistiernicul stăpânului Ebenzer. Părinţii lui Habib erau agricultori, oameni liberi, care munceau pentru Ebenzer. Avichai, tatăl, era căsătorit cu harnica Zimra, care îi dăruise trei băieţi: Habib, Efrat şi Ranon.

AHAVA a dat viaţă la două fetiţe. Pe Hali a născut-o la 17 ani, iar pe Zisel, la 20 de ani.

Hali a fost luată la 10 ani pentru haremul lui Amasa, unul dintre nepoţii lui Ebenzer. Fata a decedat la 16 ani, chinuindu-se să nască un copil mort.

Zisel a fost luată de nevastă la 15 ani de către Yagil, unul dintre angajaţii stăpânului. El avea cu 8 ani mai mult decât Zisel. Au avut doi băieţi: Ravid şi Zebul.

Copiii erau încă mici, când au rămas orfani de mamă. Yagil, bărbat extem de gelos şi violent, şi-a înjunghiat mortal soţia, având impresia că unul dintre

sclavii mai tineri ai stăpânului se îndrăgostise de ea. Femeia tocmai împlinise 22 de ani.

Pentru sufletul de mamă al sarmanei AHAVA, pierderea şi a celei de-a doua fiice a însemnat sfârşitul vieţii. Inima ei a încetat să mai bată la doar 42 de ani.

18 aprilie 2020

Episodul 28 – Bedrak

Episodul spiritual nr.28 îl are ca erou pe BEDRAK. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1466-1411 (secolul 15, mileniul 2 î.Hr.). BEDRAK s-a născut într-un trib de huriţi, aşezat într-o zonă ce poate fi identificată astăzi în apropierea graniţei dintre Armenia şi Turcia, unde există oraşul armean Armavir.

În mileniul 2 î.Hr., triburile hurite erau cele mai răspândite pe teritoriul Armeniei. Ele au stat la baza formării poporului armean. Huriţii reprezentau un popor antic din Caucaz şi Mesopotamia inferioară. Originari din regiunea de la est de fluviul Tigru şi la sud de lacul Van, au înaintat spre Siria înainte de secolul 13 î.Hr. Huriţii foloseau calul şi carele de luptă cu două roţi. Formarea poporului armean s-a produs în regiunea lacului Van, apă din Anatolia centrală, aflată astăzi pe teritoriul Turciei.

Kevork, tatăl lui BEDRAK, era negustor şi luptător. Nevasta lui, Sanan, l-a născut numai pe BEDRAK.

Luptătorii poporului hurit erau foarte buni soldaţi. Luptau pe cai, aveau arme foarte eficiente. Rezistenţa lor fizică era asemănătoare cu cea a luptătorilor din întreaga Asie Centrală. Se puteau lipsi de apă, de mâncare şi de somn când trebuiau să învingă duşmani periculoşi. Erau disciplinaţi şi supuşi când aveau un bun conducător. Cunoşteau superioritatea ofensivei, puteau să decidă când şi unde era nevoie să atace şi alegeau momentul porivit pentru aceasta, păstrându-şi întotdeauna o posibilitate de retragere. Caii lor erau puternici, demni de încredere, admirabil dresaţi. Călăreţul îşi cunoştea perfect calul, fiindcă îşi ducea o parte din viaţa călare. Deseori se năştea şi murea călare.

Luptătorul hurit avea sabia cu lama curbată, cea care îi permitea să lovească atât cu vârful, cât şi cu tăişul. Avea în dotarea sa şi arcul, armă capabilă să îşi arunce săgeţile la distanţe foarte mari. O armă periculoasă era şi lasoul, format dintr-o frânghie fixată la un capăt de o prăjină, pentru a-i azvârli din şa pe călăreţi.

Viaţa de zi cu zi a consătenilor lui BEDRAK era marcată de simplitate. Din cauza climei aspre, treceau zile întregi în care bărbaţii nu făceau alteceva decât să îşi păzească turmele, cocoţaţi pe spinările cailor. Nu pierdeau ocazia să se distreze, născocind tot felul de jocuri: înălţau zmee, jucau arşice, fixau pe un ax cuburi pe care le răsuceau în palmă. Uneori spuneau ghicitori şi poveşti. Pentru a-şi întreţine vigoarea trupului, mergeau la vânătoare, aranjau concursuri de tir cu arcul sau de lupte cu mâinile goale. Pe urmă, beau. Beau fără reţinere lapte

de iapă fermentat sau chiar vin. Îşi pierdeau capul şi îşi ruinau sănătatea. În afară de războaie, principala ocupaţie a sătenilor era creşterea animalelor: oi, iaci, capre, cai, bovine.

Războinicul BEDRAK a avut două neveste. La 21 de ani, s-a căsătorit prima oară cu Menik, o fată de 16 ani. Ea a dat viaţă la două fete. Pe Huri a născut-o la 19 ani. Căsătorită la 15 ani cu un flăcău din sat, Huri a născut trei băieţi.

Patil, sora lui Huri, era cu 3 ani mai tânără decât ea. A fost luată în căsătorie la 17 ani de un negustor din sat, iar după aceea a devenit mama a patru copii, un băiat şi trei fete.

La 27 de ani, BEDRAK şi-a mai luat o nevastă, pe frumoasa Sosig, care avea doar 15 ani. Ea l-a născut pe Dadur la 17 ani. Băiatul a fost ucis într-o luptă la vârsta de 20 de ani.

BEDRAK a participat la o campanie de cucerire a unui teritoriu aflat la nord de lacul Van. Fiind luat prizonier, a ales moartea în locul umilinţei de a ajunge un nenorocit de sclav. Într-o clipă de neatenţie a paznicilor, a smuls pumnalul unuia dintre ei, apoi şi-a tăiat gâtul.

Moartea lui BEDRAK s-a produs în vara anului 1411 î.Hr., când avea 55 de ani.

11 mai 2020

Episodul 29 – Raktim

Episodul spiritual nr.29 îl are ca erou pe RAKTIM. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1609-1548 (secolele 17-16, mileniul 2 î.Hr.). RAKTIM s-a născut într-un sat de lângă oraşul-cetate Harappa.

Ruinele vestitei localităţi Harappa au fost descoperite în provincia Punjab (aflată astăzi în Pakistan), în perioada 1921-1924. Acest oraş aparţinea civilizaţiei Indus, numită şi civilizaţia Harappa. Civilizaţia Indus (Harappa) s-a constituit la mijlocul mileniului 3 î.Hr. în valea fluviului Indus, în nord-vestul subcontinentului indian. Această civilizaţie rivaliza prin strălucire la vremea respectivă cu cele contemporane din Mesopotamia, din Valea Nilului şi cu cea a Fluviului Galben (Huanghe) din China. Oraşul Harappa s-a aflat printre cele mai înfloritoare centre urbane din lume de la începuturile antichităţii.

Satul în care s-a născut RAKTIM se afla pe uriaşa moşie a negustorului Nitesh din Harappa. Toţi locuitorii din zona oraşului erau dravidieni: oameni mici de statură, cu pielea de culoare închisă. Urmaşii lor trăiesc astăzi în India.

Părinţii lui RAKTIM, Girisha (tatăl) şi Tanuja (mama), erau agricultori şi mici meşteşugari. Tanuja dăduse viaţă la doi băieţi. Fiul cel mare, RAKTIM, avea cu 2 ani mai mult decât fratele său, Kanaka.

Ajuns modelator în lut, Kanaka s-a căsătorit la 22 de ani cu Denali, o fată de 15 ani, care i-a dăruit trei băieţi: Varun, Yama şi Azhar.

RAKTIM avea 4 ani, când moşierul Nitesh le-a cerut părinţilor lui să se mute în Harappa, pentru a-i fi servitori în imensa casă din oraş. Acolo au locuit într-o clădire modestă, destinată servitorilor, devenind o familie de meşteşugari. Palatul lui Nitesh se afla în extremitatea estică a oraşului, în zona rezidenţială.

Comerţul, practicat pe ape şi pe uscat de negustorii din Harappa, era foarte dezvoltat, datorită meşteşugarilor existenţi în număr mare. Negustorii ca Nitesh exportau fildeş, aur, bumbac, piepteni din diferite materiale, pietre semipreţioase, maimuţe, păuni, obiecte din ceramică, unelte, arme, bijuterii. Importau ţesături şi ulei vegetal din Sumer, argint din Iran, aramă din zona Arabiei, jad din Asia Centrală.

RAKTIM a învăţat să facă obiecte din ceramică: vase, statuete din teracotă, plăcuţe pe care scribii marcau inscripţii într-o limbă misterioasă, care cu greu a fost descifrată în secolul 20. A îngrijit maimuţele şi păunii stăpânului, dintre care, în fiecare an, erau vânduţi cu zecile.

RAKTIM s-a căsătorit la 24 de ani cu Lanka, o fată din Harappa, în vârstă de 16 ani. Tatăl ei, negustorul Kesin, era un om bogat. Nevasta lui Kesin, harnica Malini, avea două fete: Lanka şi Natesa.

Lanka a născut şi ea două fete: pe Devaki, la 19 ani, iar pe Anumati, la 22 de ani.

Devaki s-a căsătorit la 15 ani cu negustorul Vijay, un tânăr de 22 de ani. Au avut cinci copii, trei fete şi doi băieţi.

Anumati a fost luată în căsătorie la 17 ani de războinicul Arav, un bărbat de 25 de ani. Au avut patru copii, două fete şi doi băieţi.

În vara anului 1548, iscoadele stăpânilor oraşului au anunţat că dinspre nord se apropia o armată uriaşă de războinici cu pielea albă (arienii). Devaki şi Anumati s-au refugiat spre sud, la mare distanţă de oraş, împreună cu familiile lor. RAKTIM şi Lanka nu au vrut să îşi părăsească locuinţa şi noul stăpân. Oraşul a fost devastat, războinicii fortăreţei, ucişi cu toţii, iar populaţia, decimată. RAKTIM şi Lanka au murit unul lângă celălalt.

2 iunie 2020

Episodul 30 – Pey

Episodul spiritual nr.30 o are ca eroină pe chinezoaica PEY. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1786-1743 (secolul 18, mileniul 2 î.Hr.), în timpul dinastiilor Xia (2205-1766 î.Hr.) şi Shang (1766-1028 î.Hr.).

PEY s-a născut în casa părinţilor ei, clădire modestă situată pe valea râului Fen He, afluent al fluviului Huanghe, teritoriu aflat între munţii Luliang şi Taiyue. Astăzi, acea zonă se află lângă oraşul Fenyang, în provincia Shanxi.

Perioada istorică Xia corespunde unui tip de civilizaţie neolitică. Erau caracteristice obiectele din ceramică neagră nepictată lucrate la roata şi, mai ales, ceramica policromă (negru, roşu, alb), în a cărei decoraţie exista motivul spiralei, asemănător cu decoraţia ceramicii de Cucuteni. Mai existau vasele cu trei picioare, a căror formă nu se găsea în nicio altă parte a lumii.

În timpul dinastiei Xia s-au pus bazele unui stat în valea Fluviului Galben şi a fost instituită o suveranitate ereditară.

În perioada dinastiei Shang, au apărut primele documente scrise: inscripţiile pe oase şi pe carapace de broască ţestoasă. Pe acele obiecte, ghicitorii de profesie formulau întrebări, ţineau un timp obiectele la foc, apoi interpretau formele crăpaturilor produse sub acţiunea căldurii. Aceste oase-oracole conţineau întrebări şi, eventual, răspunsuri, dar şi alte inscripţii, cu informaţii din viaţa locuitorilor. Forma de exprimare era sumară, folosindu-se între 10 şi 65 de cuvinte.

Societatea chineză era, prin excelenţă, agricolă. Animalele mari, ca boul şi calul, erau deja domesticite. Creşterea animalelor avea o importanţă secundară, dar cea a viermilor de mătase, era de mult cunoscută. Încă de la începutul Regatului Shang, mătasea devenise un produs tipic al economiei chineze.

Meseriaşul Zuge, ceramist talentat, avea împreună cu soţia lui, numită Ai, două fete. PEY era cu 6 ani mai în vârstă decât sora ei, Zhen.

La 11 ani, Zhen a fost luată ca sclavă şi dusă pentru munci domestice pe moşia negustorului Jia. I s-a permis să se căsătorească la 16 ani cu sclavul agricultor Kang, un tânăr de 21 de ani. Au avut doi băieţi: Wo şi Xin.

PEY a început la vârsta de 10 ani să picteze vasele de ceramică făcute de tatăl ei. La 12 ani, a învăţat de la o femeie bătrână să ghicească în oase uscate şi pe carapace de broască.

S-a căsătorit la 14 ani cu negustorul Gui, un bărbat de 24 de ani. Avea 17 ani, când a născut prima fată, pe Ngo. După 3 ani, a sosit şi Lan, sora lui Ngo.

PEY împlinise 30 de ani, când Gui, soţul ei, a fost ucis de hoţi pe un drum pustiu. I-a fost luată întreaga marf[, compusă din vase de ceramică. La 40 de ani, Gui a plecat dintre cei vii, lăsându-şi familia fără niciun ajutor. Ngo împlinise 13 ani, iar Lan, 10 ani.

La scurtă vreme după moartea lui Gui, fetele au fost luate ca sclave domestice pe proprietatea moşierului Geng. Acesta le-a permis să se căsătorească, bărbaţii fiind sclavi aflaţi în proprietatea lui. Ngo a devenit mama a două fete şi patru băieţi, iar Lan a născut trei fete şi patru băieţi.

Sărmana PEY, văduv[la 30 de ani, a rămas singură. Alt bărbat nu şi-a găsit. A supravieţuit încă 13 ani, reuşind să se întreţină prin munca ei: picta vasele făcute de vecini şi le ghicea tuturor celor care i se adresau cu felurite întrebări. A murit în iarna anului 1743 î.Hr., la 43 de ani, grav bolnavă de inimă. Dorul de soţul dispărut dintre cei vii şi de fetele ei, ascunse pe moşia stăpânului, i-au scurtat viaţa.

29 iunie 2020

Episodul 31 – Warad

Episodul spiritual nr.31 îl are ca erou pe babilonianul WARAD. El s-a născut în oraşul antic Babilon şi a trăit între anii 1912-1870 (secolele 20-19, mileniul 2 î.Hr.). Tatăl lui, nobilul Yassur, era descendent dintr-un rege al Babilonului. WARAD moştenise rangul nobiliar de prinţ. Doamna Taram, soţia lui Yassur, îl născuse numai pe WARAD.

În Mesopotamia, ţinutul dintre râurile Tigru şi Eufrat, dar şi din jurul lor, aşezările primitive ale agricultorilor s-au transformat în primele oraşe ale lumii, formând multe culturi, regate şi imperii. Mesopotamia cuprinde istoriile mai multor popoare: asirian, sumerian, babilonian, hitit, fenician şi persan.

În urmă cu 4000 de ani, oraşul Ur şi-a pierdut puterea în Mesopotamia. Alte oraşe, precum Isis şi Larsa, au luptat pentru supremaţie, dar până la urmă, Babilonul a ajuns la conducerea întregii regiuni. Numele oraşului provine din limba akkadiană, unde „Babilon” înseamnă „Poarta zeilor”. El se afla pe malul Eufratului, la nord de celelalte oraşe importante. Babilonul a fost condus de o dinastie de regi a căror putere a crescut treptat şi care a domnit asupra regiunii ajunsă cunoscută sub numele de Babilonia.

Cele patru secole cuprinse între anii 2000 şi 1600 î.Hr. au fost denumite de istorici drept „vechea perioada babiloniană”. Cel mai important conducător babilonian a fost Hammurabi (1792-1749 î.Hr.). El a introdus în regat un sistem de legi.

Nobilul Yassur, tatăl lui WARAD, avea o casă mare, construită din cărămidă. Familia lui beneficia de mâncare bună şi un trai îmbelşugat. Sclavele din casă măcinau cereale pentru a face făină. Preparau hrana din legume, peşte, cereale şi din produsele obţinute de la oi şi capre. Yassur practica un comerţ intens de-a lungul Eufratului cu cereale, piatră, lemn, cositor şi alte bunuri.

Între 8 şi 12 ani, WARAD a învăţat carte acasă cu bătrânul înţelept Zanimum. Între 13 şi 18 ani a studiat intens cu profetul Shamas. De la acesta a învăţat:

- să facă legătură între planete şi capre sălbatice şi între stele şi capre domestice;

- să îşi folosească bogatele cunoştinţe astrologice la prezicerea evenimentelor viitoare;

- să le demonstreze celor din jur că tot ce se întâmplă pe cer este oglindit pe Pământ;

- să analizeze eclipsele solare, care erau considerate de rău augur;

- să examineze măruntaiele unor animale sacrificate, uitându-se mai ales la ficat, în căutarea unor simboluri speciale;

- să picure ulei într-o cupă cu apă şi să studieze formele apărute;

- să urmărească norii de fum creaţi prin arderea unor esenţe.

Astfel, afla voinţa zeilor cu privire la diversele aspecte ale vieţii oamenilor.

Împlinind 19 ani, tânărul profet WARAD şi-a început o lungă călătorie de-a lungul Eufratului şi Tigrului pentru a cunoaşte popoarele care locuiau pe ambele maluri. A revenit în Babilon la 30 de ani. În casa dăruită de părinţii lui şi-a adus patru sclave:

- Sclava Abi i-a dăruit o fetiţă pe care au numit-o Tabni;
- Sclava Shat nu a devenit mamă;
- Sclava Ummi l-a născut pe Utul;
- Sclava Kammani a rămas şi ea fără copii.

Înţeleptul WARAD a fost otrăvit în 1870 î.Hr., la 42 de ani, de profetul rival Namhu. Averea lui a fost împărţită de rudele rămase în viaţă, între cele două sclave care i-au dăruit copii: Abi şi Ummi. Sclavele fără copii, Shat şi Kammani, au fost eliberate.

20 iulie 2020

Episodul 32 – Chon

Episodul spiritual nr.32 o are ca eroină pe coreeanca CHON. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 2089-2034 (secolul 21, mileniul 3 î.Hr.). CHON s-a născut într-un sat de pescari şi negustori aflat în zona de sud-est a Coreei de Sud, pe ţărmul strâmtorii Tsushima, care desparte Coreea de Japonia.

Tatăl lui CHON, numit Kanko, era unul dintre numeroşii negustori veniţi de pe insulele japoneze, care soseau pe ţărmul coreean pentru a face schimb de mărfuri. În zona vechiului sat, s-a dezvoltat mai târziu oraşul Pusan.

Kanko a fost adăpostit de gospodina Sun, o tânără în vârstă de 21 de ani, orfană de ambii părinţi. Kanko i-a promis că vor face nunta după naşterea copilului lor, care nu a întârziat să sosească.

Micuţa CHON avea un an când tatăl ei, japonezul Kanko, a plecat la pescuit şi nu s-a mai întors. Furtuna apărută în strâmtoarea Tsushima i-a răsturnat barca, iar el nu a reuşit să se salveze.

Sărmana Sun a supravieţuit împreună cu CHON, fetiţa ei, datorită creşterii viermilor de mătase şi a ajutorului în alimente primit de la fratele ei, gospodarul Ju. CHON a crescut în umbra mamei şi a tatălui dispărut pe mare.

De la femeile din sat a învăţat să cheme ajutorul zeilor protectori ai comunităţii correne prin incantaţii melodioase. Fata cânta pentru spor la creşterea viermilor de mătase şi noroc la vânzarea ghemelor cu fire către negustorii japonezi, care le plăteau bine cu mărfuri de strictă necesitate. CHON mai cânta pentru norocul pescarilor ajunşi în largul apei şi pentru revenirea acasă a tatălui ei, pe care nu îl mai aştepta nimeni.

Fata avea 16 ani, când, în faţa modestei case, a apărut un negustor japonez sosit de pe insula Honshu. Bărbatul se numea Gidayu şi spunea că are 35 de ani. Printre altele, a afirmat în repetate rânduri că era fratele mai mic al lui Kanko, tatăl lui CHON. La scurtă vreme după sosire, Gidayu a cerut-o în căsătorie pe CHON, motivându-şi atitudinea cu afirmaţia că voia să repare greşeala fratelui său, care nu se căsătorise cu Sun.

În mai puţin de un an de la nunta lor, CHON l-a născut pe micuţul Myung. Băieţelul avea câteva luni, când a sosit un negustor care l-a anunţat pe Gidayu că soţia lui din Japonia şi cei doi copii ai lor erau cu toţii grav bolnavi. Gidayu a plecat fără CHON şi copilul lor, promiţând că se va întoarce. Astfel, drama trăită de CHON în copilărie s-a repetat. Myung, fiul ei mereu trist, privea ore întregi la apa mării, aşteptând să îşi revadă tatăl.

CHON avea 55 de ani, când Myung, ajuns la 38 de ani, necăsătorit, a plecat spre insula Honshu pentru a-şi căuta rudele. După un an de aşteptare disperată, CHON a decedat, în urma unui atac de cord. Myung îşi făcuse o familie pe bogata insulă şi se pregătea să îşi aducă mama. Revenind în Coreea, a găsit doar mormântul nefericitei CHON.

11 august 2020

Episodul 33 – Ameris

Episodul spiritual nr.33 îl are ca erou pe egipteanul AMERIS. El s-a născut în Memfis şi a trăit între anii 2197-2156 (secolul 22, mileniul 3 î.Hr.). Era în vremea Regatului Vechi din Egiptul Faraonic.

Oraşul Memfis a fost construit la hotarul dintre Egiptul de Sus şi cel de Jos de către faraonul Menes. La sfârşitul mileniului 4 î.Hr., s-a ridicat în Memfis Zidul Alb, o fortăreaţă ajunsă în timpul dinastiilor 3 – 6 (2686-2181 î.Hr.) reşedinţă regală, centru administrativ şi religios al Egiptului, principalul arsenal al ţării. În vecinătatea oraşului, s-au construit necropolele regale, piramidele de la Giza, Sfinxul, cimitirele nobilimii de la Curtea faraonului.

Nobilul Keres, tatăl lui AMERIS, avea drept funcţie înaltă paza piramidelor din vecinătatea oraşului. AMERIS era singurul copil născut de doamna Ankes, soţia nobilului Keres.

Băiatul s-a simţit atras de meseria preoţilor de la Curtea faraonilor. După ce a trecut numeroase etape de selecţie şi pregătire, a ajuns preot superior. Funcţia lui nu era moştenită din familie, fiind acordată de faraon. Astfel, AMERIS a devenit un îndrumător spiritual, fiind considerat un servitor al zeilor.

Ca preot sacerdot, avea drept principală atribuţie oficierea cultului animalelor. În subordinea lui se aflau zeci de preoţi care pregăteau mumiile şi îmbălsămarea animalelor sacre. Cu toate că devenise un înalt preot, AMERIS trebuia să se supună cu stricteţe unor obligaţii şi să respecte anumite interdicţii. Era nevoit să fie întotdeauna tuns în cap, cu barbă rasă, epilat pe corp şi să poarte numai îmbrăcăminte din pânză de in. Abstinenţa sexuală era obligatorie în perioadele serviciilor religioase din templu. Nu avea voie să consume peşte şi să călătorească pe mare. Trebuia să evite cifra 7, iar în călătorii, să folosească măgarul.

AMERIS nu s-a căsătorit. După ce împlinise 40 de ani, preotului AMERIS i s-a oferit onoarea de a organiza îmbălsămarea pisicilor, considerate animale sacre. Avea în subordinea lui o crescătorie cu mii de pisici, destinate mumifierii. El însuşi creştea zeci de pisici, dintre care unele erau oferite sacrificării. Avea o pisică preferată, Heri, excepţional de frumoasă, pe care o considera întruparea unei prinţese din trecutul îndepărtat al Egiptului.

În anul 2156 î.Hr., când avea 41 de ani, unul dintre marii preoţi din anturajul faraonului i-a cerut sacrificarea pisicii Heri, pentru ca sufletul lui să fie bine primit în lumea zeilor. AMERIS a refuzat să îi fie ucisă pisica preferată

şi, înainte de a fi el însuşi ucis pentru nesupunere, a lăsat un şarpe veninos să îl muşte. Moartea lui, survenită la scurtă vreme după muşcătura şarpelui, i-a trimis sufletul în lumea celor înţelepţi.

26 august 2020

Episodul 34 – Iffat

Episodul spiritual nr.34 o are ca eroină pe IFFAT. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 2288-2234 (secolul 23, mileniul 3 î.Hr.). IFFAT s-a născut în străvechiul oraş Mohenjo Daro (Mohenjo Dero), situat în vecinătatea fluviului Indus, în provincia indiană Sind, ajunsă în 1947 pe teritoriul Pakistanului.

Oraşul Mohenjo Daro avea o circumferinţă de peste 5 km. Avea străzi principale drepte şi largi, din care porneau străzi laterale la fel de drepte şi perpendiculare pe străzile principale. Străzile erau pavate cu lespezi de piatră şi prevăzute cu canale subterane de scurgere. Fortăreaţa era situată la extremitatea vestică a oraşului, iar zona rezidenţială, în partea de răsărit. Citadela era apărată de parapete de 12-15 m, construite din lut bătut şi învelit cu cărămizi arse. Parapetele erau prevăzute cu turnuri de apărare. Populaţia oraşului cuprindea o clasă conducătoare bogată, mai puţin numeroasă decât cea a negustorilor şi meseriaşilor, urmate de cea a lucrătorilor-sclavi sau semi-sclavi.

Negustorul Pharaz, căsătorit cu doamna Talat, avea un singur copil, pe fiica lor, IFFAT. Pharaz făcea comerţ în diverse localităţi de pe malul fluviului Indus. El vindea produse meşteşugăreşti locale, cum erau obiectele din fildeş, piepteni făcuţi din materiale diferite, pietre semipreţioase frumos şlefuite şi animale: maimuţe şi păuni. Când ajungea cu barca lui la malul Mării Arabiei, achiziţiona ţesături, ulei, argint, aramă, jad.

IFFAT a fost luată în căsătorie la 14 ani de către meşteşugarul Ejaz, un tânăr de 22 de ani. Tatăl lui, meşterul Adil, producea unelte din fier, bijuterii din aur şi argint, statuete din bronz. După căsătoria cu IFFAT, Ejaz a extins gama produselor făcute împreună cu tatăl său şi a mărit suprafaţa atelierului lor. Au început să confecţioneze statuete şi sigilii din teracotă, care se vindeau foarte bine. Mama lui Ejaz, doamna Sair, mai avea un băiat, numit Uzair. El vindea produsele obţinute în atelierul familiei.

IFFAT a pierdut cinci sarcini, iar după ultima, nu a mai rămas însărcinată. Şi-a ajutat soţul cât i-a stat în puteri la atelier şi în drumurile comerciale, cu barca pe apa fluviului Indus sau pe uscat, călătorind în carul lor cu roţi, acoperit, tras de patru cai.

Avea obiceiul să colecţioneze figurine de teracotă cu imagini ale zeilor la care se ruga întreaga populaţie a oraşului. Ea considera că zeii o pedepsiseră pentru cine ştie ce păcate ale strămoşilor, dacă nu reuşise să nască niciun copil întreg şi viu. Deoarece era convinsă că zeii aveau puterea de a pedepsi oamenii

pentru faptele lor rele, IFFAT s-a hotărât să ajute cât mai mulţi copii năpăstuiţi de soartă. Soţul ei i-a respectat bunele intenţii şi a însoţit-o în căutarea unor copii orfani sau abandonaţi de părinţi. După ce au construit o casă mare, aproape de locuinţa lor, IFFAT şi Ejaz au populat-o cu câteva zeci de copii adunaţi din oraş şi din satele apropiate. I-au hrănit, i-au îmbrăcat frumos, i-au ajutat să ajungă buni meseriaşi sau agricultori. Prin faptele ei de omenie, IFFAT a anulat cumplita pedeapsă, astfel că urmaşele ei spirituale au reuşit să devină mame.

În vara anului 2234 î.Hr., la 54 de ani, IFFAT a încetat din viaţă într-un mod rapid şi dramatic. Se afla cu soţul ei în barca lor pe fluviul Indus, când s-au trezit în apă, cu mărfurile răsturnate peste ei. Ejaz a înotat până la mal, purtând-o pe spate, dar când au ajuns pe uscat, ea nu mai trăia.

19 septembrie 2020

Episodul 35 – Fokis

Episodul spiritual nr. 35 îl are ca erou pe cretanul FOKIS. El a trăit între anii 2386-2325 (secolul 24, mileniul 3 î.Hr.). FOKIS s-a născut într-un sat de agricultori situat spre sud de oraşul-cetate Knossos, localitate importantă din nordul insulei Creta. Aceasta era cea mai importantă insulă a lumii greceşti.

În mileniile 3-2 î.Hr., în Creta s-a dezvoltat civilizaţia minoică. În acele vremuri, existau oraşe şi sate prospere, reţele de drumuri şi poduri de piatră, sisteme de canalizare şi de aducţie a apei, palate somptuoase în peste 90 de oraşe. Oraşele importante erau reşedinţe princiare, centre administrative, de cult, meşteşugăreşti sau comerciale. Flota cretană domina Mediterana Răsăriteană. Knossos era şi el un oraş-stat, având legi şi credinţe religioase proprii.

Eroul nostru, FOKIS, a trăit în perioada numită prima epocă a bronzului. Pentru a obţine bronzul, meşteşugarii cretani combinau arama cu cositorul adus de pe coastele Ioniei.

Atreas, tatăl lui, FOKIS era un agricultor liber în micul sat care producea cantităţi importante de ulei de măsline, legume, fructe şi carne. Gospodina Zura, nevasta lui Atreas, era mama a doi băieţi. FOKIS avea cu 6 ani mai mult decât fratele lui, Sakis. Ajuns marinar pe Mediterana, Sakis s-a căsătorit la 26 de ani cu Avgi, o fată de 17 ani din Knossos. Au avut doi băieţi: Otos şi Padelis.

FOKIS avea 5 ani, când s-a mutat împreună cu părinţii în Knossos. Atreas a învăţat meseria de meşteşugar în bronz, pe care i-a transmis-o şi lui FOKIS. Amândoi confecţionau arme, scuturi, vase şi unelte, pe care le dădeau la schimb cu mărfuri de strictă necesitate în gospodărie.

FOKIS s-a căsătorit la 24 de ani cu Aspa, o fată de 16 ani, fiica unor agricultori din apropierea oraşului. Părinţii ei se numeau Stefos şi Fivi. Sora mai mică a Aspei se numea Lito.

Aspa a dat viaţă la doi băieţi. Pe Spilios l-a născut la 19 ani, iar pe Zisis, la 23 de ani. După ce a împlinit 40 de ani, Aspa a plecat la cele veşnice, fiind grav bolnavă de rinichi. Fiul Spilios împlinise 21 de ani, iar Zisis, 17 ani.

În anul următor pierderii soţiei, FOKIS s-a mutat la ţară, în gospodăria rămasă de la socrii lui. Spilios i-a stat alături, dedicându-se vieţii de agricultor. S-a căsătorit la 23 de ani cu Seleni, o fată de 16 ani. Au avut un băiat, Nikos, şi o fată, Tea.

Fiul cel mic, Zisis, a rămas în Knossos. Devenit marinar, s-a căsătorit la 27 de ani cu Zelina, o fată cu 9 ani mai tânără decât el. Au avut două fiice: Pyra şi Pania.

FOKIS a decedat la 61 de ani, din cauza agravării bolii sale de inimă.

12 octombrie 2020

Episodul 36 – Ehamsi

Episodul spiritual nr.36 îl are ca erou pe elamitul EMAHSI, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 2496-2452 (secolul 25, mileniul 3 î.Hr.).

El s-a născut într-un trib din localitatea Susa. Ţara lui se numea Elam, era situată la est de Sumer şi se întindea pe un teritoriu muntos. Sumerienii o numeau Nim, iar akkadienii, Elamtu. În munţi era posibilă numai creşterea vitelor. Existau şi văi fertile pe cursul celor două mari râuri: Kerkha şi Karun.

Oraşul Susa era situat la intersecţia principalelor drumuri care străbăteau Elamul. Locuitorii din Susa se ocupau cu agricultura, olăritul, creşterea vitelor, confecţionarea armelor şi a uneltelor din aramă şi bronz.

Tatăl lui EMAHSI, gospodarul Hishu, era agricultor. Împreună cu nevasta lui, Unpat, cultiva orz, grâu, legume, in. Gospodina Unpat născuse doi băieţi. EMAHSI avea cu 5 ani mai mult decât fratele lui, Tahra.

Tribul în care trăia EMAHSI era războinic. Avea mereu ciocniri violente cu luptătorii din Sumer, fiecare grup de războinici încercând să intre pe teritoriul celuilalt.

Tahra, fratele lui EMAHSI, a fost ucis la vârsta de 9 ani într-o invazie a unor războinici sumerieni. Luptătorii din Susa făceau dese incursiuni în teritoriile dintre fluviile Tigru şi Eufrat (Mesopotamia) şi primea riposte dure.

EMAHSI a dorit să ajungă luptător pentru a răzbuna uciderea fratelui său. La 10 ani, a intrat în grupul de războinici din Susa, condus de unchiul Umban, fratele lui Hishu, tatăl lui. A participat la numeroase incursiuni de jaf în localităţile dintre Tigru şi Eufrat.

S-a căsătorit la 22 de ani cu Shala, o fetiţă de 16 ani. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Kuti, născut de Shala când avea 19 ani.

Kuti a ajuns olar foarte priceput la decorarea vaselor de lut. El făcea vasele prin frământarea lutului cu mâinile, fără să folosească roata olarului. Obişnuia să picteze vasele cu motive geometrice, cu figuri stilizate ale unor oameni, păsări, animale domestice şi sălbatice, chiar şi cu simboluri de unelte de muncă sau peisaje. Kuti s-a căsătorit la 19 ani cu Acia, o fată de 17 ani. Ea a născut doi băieţi: Umnu şi Teman.

Războinicul EMAHSI, eroul povestirii noastre şi tatăl lui Kuti, avea o mare credinţă în protecţia sosită din partea zeilor Elamului. Marele zeu se numea In-Shushinak. Celelalte divinităţi purtau nume corespunzătoare celor sumeriene: Baal, Shamash, Sin, Ininna, Ishtar. Preoţii dintre fluviile Tigru şi Eufrat includeau în pantheonul lor pe unii dintre zeii Elamului.

La 44 de ani, în vara anului 2452 î.Hr., zeii l-au pedepsit pe războinicul EMAHSI pentru numeroasele crime şi jafuri săvârşite de-a lungul anilor. Aflându-se într-o incursiune în Sumer, a fost ucis cu bestialitate de războinici sumerieni care îl cunoşteau de multă vreme. A fost înhumat pe teritoriul Sumerului, într-o groapă comună dintr-un loc pustiu, alături de alţi combatanţi din Susa.

1 noiembrie 2020

Episodul 37 – Etei

Episodul spiritual nr.37 o are ca eroină pe caucazianca ETEI. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 2598-2573 (secolul 26, mileniul 3 î.Hr.).

ETEI s-a născut într-un trib din Caucazul de Nord ale cărui vestigii s-au descoperit în apropierea oraşului Nalcik din sudul Rusiei.

Tatăl lui ETEI, meşterul Avti, făcea oale de lut mici şi mari, ornate cu desene stilizate. Gospodina Mzia, nevasta lui Avti, născuse trei fete. Două dintre ele au decedat la câteva luni după naştere, fiind grav bolnave cu inima. Supravieţuitoarea ETEI a crescut mare. Bună gospodină, la fel ca mama ei, o ajuta la lucrările agricole pe micul teren de lângă casă, folosind, în principal, săpăliga din piatră şi din aramă.

La 16 ani, părinţii i-au dat-o de nevastă meşteşugarului în aramă numit Baad, un tânăr de 20 de ani, consătean cu ei.

În munţii Caucazul de Nord se aflau numeroase centre ale producţiei de aramă. Aceşti munţi se găsesc la hotarul dintre Asia şi Europa. Caucazul era bine legat prin drumuri comerciale de statele sclavagiste din Asia Anterioară, mai ales cu Mesopotamia.

Obiectele de aramă confecţionate de Baad aveau forma unor topoare, săpăligi, rozete, ace cu gămălie, mărgele, pandantive, răzuitoare, cuţite, pumnale, furci, lănci cu mâner. Baad îşi schimba produsele cu altele achiziţionate de la negustorii sosiţi de departe.

Acumulând ceva avere, Baad a reuşit să facă parte din aristocraţia tribului său. Vechiul său bordei a fost înlocuit cu o casă nouă, construită din nuiele împletite şi lipite cu lut.

ETEI a născut trei băieţi. Pe micuţul Kle l-a adus la lumina zilei când avea 18 ani. A urmat Maku, după 2 ani. Al treilea băiat, născut fără viaţă, şi-a ucis mama. ETEI a decedat la câteva ore după naştere, din cauza infecţiei puternice care i-a cuprins tot organismul.

Baad, soţul rămas văduv la 29 de ani, avea de crescut doi băieţi mici, orfani de mamă. Kle împlinise 7 ani, iar Maku, 5 ani. După 2 ani de la pierderea lui ETEI, Baad şi-a luat o nouă nevastă, care i-a dăruit două fete şi trei băieţi.

20 noiembrie 2020

Episodul 38 – Bascar

Episodul spiritual nr.38 îl are ca erou pe BASCAR. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 2688-2646 (secolul 27, mileniul 3 î.Hr.). BASCAR s-a născut într-un sat aşezat în zona Dobrogei, la mică distanţă de Dunăre. Părinţii lui, Megil (tatăl) şi Litue (mama), îl aveau numai pe el.

Locuitorii satului se ocupau în principal cu agricultura, olăritul, vânătoarea şi pescuitul. BASCAR a învăţat de la părinţii lui să fie un bun gospodar. Pe teritoriul stăpânit de săteni se cultivau legume, grâu şi orz. Între animalele domestice, oile şi caprele erau cele mai numeroase, ele fiind aduse cu multă vreme în urmă din Orientul Apropiat. Satul era înconjurat de şanţuri adânci şi late de câte trei metri, destinate apărării de animale prădătoare şi inamici umani.

Pentru extinderea terenurilor agricole, gospodarii incendiau vegetaţia, având metodele necesare desţelenirii rapide. Practicarea agriculturii şi a creşterii animalelor plus nevoia rezolvării problemelor zilnice impuse de numeroasele activităţi au stimulat gândirea oamenilor şi în alte direcţii, în special către perfecţionarea uneltelor de lucru. BASCAR a învăţat să facă topoare cu lame bine ascuţite, seceri din lemne curbate, cu tăişuri din piatră ascuţită. La pescuit, bărbaţii din sat foloseau bărci scobite din trunchiuri de copaci, undiţe şi harpoane, haine şi încălţări comode pentru lucrul permanent.

Casa familiei lui BASCAR avea un format dreptunghiular. Pereţii erau făcuţi din împletituri de crengi lipite cu lut de câteva ori la rând pentru a fi cât mai solide. Structura de rezistenţă a pereţilor avea cinci rânduri de stâlpi de lemn. Acoperişul înclinat era format din stuf şi paie. În podul casei era adăpostit furajul pentru animale plus cerealele destinate hranei.

Casa părinţilor lui BASCAR fiind încăpătoare, în ea a fost primită harnica Zihra, soţia acestuia. La ceremonialul de nuntă, BASCAR avea 19 ani, iar mireasa Zihra, 15 ani. Socrii lui BASCAR, gospodarii Zesgan (socrul) şi Nioe (soacra) aveau şi un fiu, numit Sidvan.

Zihra a devenit mama a doi băieţi. Pe Calir l-a născut la 18 ani, iar pe Bralcas, la 21 de ani.

Calir a fost ucis la 22 de ani de un şarpe.

Bralcas, bun gospodar şi el, s-a căsătorit la 20 de ani cu Leiva, o fată de 17 ani. Au avut un fiu, numit Cadvas.

În vederea căsătoriei cu Zihra, BASCAR se străduise să aducă îmbunătăţiri casei părinţilor lui. A construit încăperi mai mici în exterior, prevăzute cu sobe

şi cuptoare legate la hornuri necesare eliminării fumului. A acoperit podeaua casei cu stinghii din lemn pentru menţinerea curăţeniei mai uşor.

Pentru paza satului de animale sălbatice şi duşmani răzleţi, câinii erau de mare folos. BASCAR, la fel ca toţi bărbaţii din sat, prindea câini sălbatici şi îi domesticea.

Cu olăritul se ocupau femeile. Ele făceau vasele necesare gospodăriei, folosite la prepararea hranei, la păstrarea alimentelor. Fiecare familie avea şi vase de băut, vase decorative plus vase de cult. Modelele existente pe vase aveau forma unor dungi drepte sau uşor şerpuitoare, eventual în zig-zag.

BASCAR a decedat la vârsta de 42 de ani, în toamna anului 2646 î.Hr., fiind grav bolnav de reumatism şi plămâni. Soţia lui, Zihra, a trăit până la 41 de ani, decedând şi ea din cauza bolii de plămâni.

13 decembrie 2020

Episodul 39 – Jirki

Episodul spiritual nr.39 îl are ca erou pe finlandezul JIRKI. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 2797-2752 (secolul 28, mileniul 3 î.Hr.). JIRKI s-a născut într-o comunitate de laponi sedentari aşezată în regiunea numită astăzi Laponia finlandeză. Satul lor se afla aproape de ţărmul nord-estic al Golfului Botnic, în zona unde s-a construit oraşul Kemi.

Laponii erau o populaţie a Europei de nord aşezată în Peninsula Scandinavă, ocupându-se în mod tradiţional cu creşterea renilor. Fiecare sat era condus de capii familiilor.

Gospodarul lapon Bavval, era căsătorit cu Giera. Ea născuse doi băieţi. JIRKI, fiul cel mare, avea cu 2 ani mai mult decât fratele lui, Sappa. Abia împlinise 9 ani sărmanul Sappa, când a fost ucis de un ren furios. JIRKI a rămas singurul ajutor în gospodăria părinţilor.

La 24 de ani, când avea deja noua lui colibă, şi-a luat-o de nevastă pe Ruvsa, o fată de 16 ani, fiica gospodarilor Ovlla şi Allet. Ovlla era şi el un bun vânător, pescar şi crescător de reni. Allet, soţia lui Ovlla, născuse două fete: Vabo şi Ruvsa.

La 19 ani, Ruvsa l-a născut pe Ledjo. Pe măsură ce creştea, Ledjo semăna din ce în ce mai mult cu JIRKI, tatăl lui, fiind foarte harnic la muncă şi neînfricat la vânătoare.

Familia lor creştea câteva zeci de reni, lăsaţi mai ales vara în deplină libertate în pădure. Vânătoarea şi păstoritul erau ocupaţii strămoşeşti ale laponilor. Casele sătenilor erau colibe de formă conică, fiind construite diin pari încrucişaţi, acoperiţi cu piei de animale. La vârf se afla o deschizătură prin care ieşea fumul focului din interior.

Multe credinţe, având origini îndepărtate, au devenit un fel de legi nescrise. Prin acele credinţe, laponii căutau să armonizeze existenţa lor cu elementele naturii. Existau la ei şi practici vrăjitoreşti. Credinţele laponilor erau animiste, urmărind personificarea elementelor naturii şi a animalelor. Ei credeau şi în metempsihoză. Practicau cultul strămoşilor. Considerau că anumite boli periculoase apărute la oameni se datorau spiritelor unor oameni decedaţi.

JIRKI a încetat din viaţă la vârsta de 45 de ani, fiind grav bolnav cu oasele şi plămânii. L-au îngropat în pădure, la mică adâncime, acoperind mormântul cu o movilă de pietre. Alături de el, au pus uneltele lui de lucru, vânătoare şi pescuit, pentru ca în noua viaţă să nu ducă lipsă de ele.

Soţia şi fiul au rămas în casa lui, locuind mai departe în ea. Văduva Ruvsa îl avea lângă ea pe Ledjo, care împlinise 18 ani. Ea avea 37 de ani, dar a mai trăit doar 7 ani după pierderea soţului.

Ledjo, un băiat priceput la vânătoare, pescuit, creşterea animalelor, construcţia colibelor, s-a căsătorit la 20 de ani cu Gahte, o fată de 17 ani. Au avut doi băieţi: Siivar şi Karral.

19 ianuarie 2021

Episodul 40 – Aurke

Episodul spiritual nr.40 o are ca eroină pe AURKE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 2882-2854 (secolul 29, mileniul 3 î.Hr.). AURKE s-a născut într-un trib aşezat în nordul Africii.

Perioada în care a trăit AURKE este denumită în documentele istorice drept Civilizaţia din Almeria. În decursul mileniului 3 î.Hr., au sosit din nordul Africii triburi migratoare. Acestea au fuzionat cu populaţiile băştinaşe din sudul Peninsulei Iberice, generând astfel civilizaţia din Almeria. Aceasta era o cultură neolitică târzie, din Epoca Cuprului. De la această cultură au rămas morminte megalitice, unelte din cremene, topoare din cupru, cultul unei zeităţi atotvăzătoare, reprezentată în sculpturi cu ochi extrem de mari. Artiştii populari din Almeria scrijeleau deseori numai ochii zeiţei în piatră. Cultul zeiţei cu ochii mari s-a răspândit în toată Peninsula Iberică.

În regiunea Almeria, populaţia practica o agricultură primitivă, creştea vaci şi capre, iar meşteşugarii făceau oale de lut şi aramă. Satul în care a ajuns AURKE după răpire era înconjurat cu ziduri de piatră şi turnuri rotunde. Mormintele erau colective, atunci când mureau cel puţin doi localnici în aceeaşi perioadă.

AURKE a fost capturată la vârsta de 10 ani din nordul Africii, teritoriu ce va aparţine mai târziu Marocului. Navigatorii iberici sosiţi din Almeria au predat-o şefului de trib, după revenirea în satul lor. Teyo, şeful de trib, un bărbat în vârstă de 29 de ani, mai avea două sclave drept neveste. La sosirea AURKEI, sclava Cori avea 14 ani, iar sclava Erle, 16 ani. AURKE a devenit cea de-a treia nevastă a şefului de trib. Cele trei sclave aveau obligaţia să pregătească mâncarea şi hainele lui Teyo, dar mai ales să devină mame.

Teyo supraveghea viaţa sătenilor, făcea ritualuri pentru îmbunarea zeiţei cu ochii mari şi organiza schimburile comerciale cu triburile nord-africane. Navigatorii lui Teyo duceau în porturile africane unelte, vase din ceramică, obiecte din bronz. Teyo aştepta să i se aducă sclavi buni la lucrările agricole şi la creşterea animalelor, fete necesare bărbaţilor din sat, fildeş folosit la confecţionarea sandalelor şi a obiectelor de podoabă. Căpetenia satului, Teyo, a avut mulţi copii. Cât timp a trăit AURKE în familia lui, sclava Erle a născut un băiat, iar Cori a devenit mama unei fetiţe şi a unui băiat.

La 16 ani, AURKE l-a născut pe Taro. După aceea, a avut două fetiţe: pe Gada, la 19 ani, şi pe Nekane, la 24 de ani.

AURKE, la fel ca unii dintre săteni, s-a îmbolnăvit de stomac. Împlinise 28 de ani, când a visat-o într-o noapte pe zeiţa cu ochii mari. Aceasta i-a spus că va muri la apusul soarelui. După două zile, într-o seară de vară a anului 2854 î.Hr., AURKE a încetat din viaţă. Au îngropat-o alături de doi copii din sat, care muriseră de aceeaşi boală cu câteva ore înaintea ei.

12 februarie 2021

Episodul 41 – Tahvo

Episodul spiritual nr.41 îl are ca erou pe TAHVO. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 2970-2911 (secolul 30, mileniul 3 î.Hr.).

Tribul din care făceau parte părinţii şi rudele lui TAHVO era aşezat între lacul Ladoga şi lacul Onega. Astăzi, regiunea în care se află aceste lacuri se numeşte Republica rusă Karelia. Ea se întinde până la graniţa cu Finlanda.

Tatăl lui TAHVO se numea Arne, iar mama lui, Anu. TAHVO era singurul lor copil. S-a căsătorit la 20 de ani cu Lempi, o fată de 17 ani. Au avut doi băieţi: Villu, născut la 19 ani, şi Arvo, născut la 22 de ani. Ajunşi şi ei gospodari în sat, s-au căsătorit şi au avut în total 11 copii.

TAHVO a crescut în preajma tatălui său, Arne, având grijă să îl înveţe toate îndeletnicirile bărbaţilor din satul lor.

Nivelul de cultură al localnicilor era relativ ridicat. Bărbaţii confecţionau unelte de piatră şlefuită, foloseau arcul cu săgeţi, făceau vase de lut frumos ornate. Topoarele erau mari, puternice, iar dălţile, bine ascuţite. Bărbaţii mai foloseau şi obiecte din cuarţit şi cuarţ. Vârfurile săgeţilor erau făcute din silex. Pumnalele, din os, erau prevăzute cu mânere.

Bărbaţii plecau deseori la pescuit şi vânătoare. Pe malul lacului Onega se afla un sanctuar al vânătorilor. Acolo se adunau diferite grupuri gentilice pentru a normaliza relaţiile dintre ele. Îşi stabileau termenele de vânătoare, îşi distribuiau terenurile de vânătoare. Tot acolo se organiza ritualul vânătoresc sacru. Acesta conţinea dansurile rituale ale vânătorilor travestiţi în animale şi avea menirea de a asigura sporul la vânătoare. Vechii locuitori ai Kareliei respectau cultul vânătoresc al animalelor, cu deosebire al renului, elanului, ursului, precum şi al păsărilor de la malul apelor. Cultul soarelui şi al apei era oglindit în ornamentaţia vaselor de lut.

O parte dintre bărbaţii tribului, printre care se aflau Arne, TAHVO şi urmaşii lor, făceau comerţ în natură cu negustori sosiţi dinspre munţii Urali.

TAHVO a trăit 59 de ani. A fost ucis la vânătoare de un ren furios. Sătenii i-au pus în mormânt tolba lui cu săgeţi cu vârfuri de cremene, pumnalele şi alte obiecte aflate în proprietatea lui. Au adăugat un corn de elan. Acesta era semnul distinctiv al tribului, elanul fiind considerat animalul protector al comunităţii lor.

20 martie 2021

Episodul 42 – Abo

Eroul povestirii este meşteşugarul ABO. Viaţa lui a fost cuprinsă între anii 3090-3064 (secolul 31, mileniul 4 î.Hr.). ABO s-a născut într-o comunitate de vânători şi pescari aşezată între lacul Baikal şi munţii Baikal de Nord. Astăzi, lacul Baikal aparţine Rusiei, aflându-se pe teritoriul Republicii Buriata.

Scurta viaţă a eroului nostru s-a desfăşurat în Epoca Neolitică. Gospodarul Puk, vânător şi pescar, avusese împreună cu nevasta lui, Kuus, trei băieţi. Primii doi născuţi au trăit doar câteva luni. Cel de-al treilea, ABO, a supravieţuit.

Lui ABO i-a plăcut să fie meşteşugar. A învăţat de la meşterii satului să facă topoare masive din piatră, folosind tehnica şlefuirii pietrei. Acestea erau unelte de neînlocuit ale vânătorilor din zona Baikalului şi din munţii care înconjurau lacul.

Cel mai mult l-a captivat pe ABO practica olăritului. Pentru confecţionarea vaselor de lut, făcea la început un fel de plase care semănau cu nişte săculeţe conice. Ungea săculeţele pe dinăuntru cu lut, obţinând vase conice sau ovoidale. În cuptor, plasa ardea, iar pe suprafaţa exterioară a vasului rămânea urma ei, care îi dădea acestuia un decor de reţea.

ABO ştia să facă plase şi pentru prinderea peştelui. Oamenii din sat obişnuiau să îşi facă rezerve importante cu peştele prins în lac. Teritoriul de vânătoare al locuitorilor satului se întindea mult spre nord faţă de lacul Baikal, în munţii numiţi astăzi Baikal de Nord.

ABO împlinise 21 de ani, când şi-a ales viitoarea nevastă. Fata se numea Nurk şi împlinise 16 ani. ABO avea un rival, pe tânărul Kasik, un flăcău de 19 ani, respins de Nurk, pentru că nu îl plăcea. La începutul etapei de pregătire a ceremoniei de nuntă, Kasik a ucis-o pe Nurk şi a fugit spre nord, în munţi.

Aflând cine era criminaului şi încotro fugise, ABO a pornit la drum pentru a-l găsi şi pedepsi. În adâncul unei păduri, l-a găsit şi l-a ucis în bătaie. Muntenii care îl adăpostiseră pe Kasik au anunţat rudele lui din sat. Chemarea spre răzbunare era evidentă. În iarna anului 3064 î.Hr., la doar 26 de ani, nefericitul ABO a fost înjunghiat mortal de tatăl defunctului Kasik.

30 aprilie 2021

Episodul 43 – Baheddi

Episodul spiritual nr.43 îl are ca erou pe egipteanul BAHEDDI. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 3188-3152 (secolul 32, mileniul 4 î.Hr.). BAHEDDI s-a născut într-un sat aflat spre sud de cascada Assuan, în apropierea apei Nilului. Perioada în care a trăit s-a numit predinastică.

În acea perioadă s-au format clasele sociale. Teritoriul Egiptului a fost împărţit în 42 de unităţi teritoriale, economice, adminstrative şi politice. Comunităţile gentilice s-au organizat în două mari state separate. Nordul se numea Egiptul de Jos, iar sudul, Egiptul de Sus.

Familia lui BAHEDDI locuia în Egiptul de Jos. Tatăl lui, agricultorul Hebi, căsătorit cu gospodina Khara, avea doi băieţi. BAHEDDI era cu 6 ani mai mare decât fratele său, Menna. Ajuns agricultor în sat, Menna s-a căsătorit la 23 de ani cu Apet, o fetiţă de 16 ani. Au avut trei băieţi: Idut, Anen şi Irsu.

BAHEDDI a dorit să ajungă meşteşugar. A învăţat să facă vase din ceramică neagră şi roşie, cărămizi de lut şi vase de faianţă. A devenit un foarte bun meseriaş. Vasele confecţionate de el erau cumpărate de negustori care ajungeau până în Etiopia şi Siria. Din mâinile pricepute ale lui BAHEDDI ieşeau cupe late şi joase cu fund plat sau bombat, oale semisferice sau semiovoidale îngustate spre gură, vase cilindrice, vase mari în formă de ceaune, bidoane cu mânere laterale. Obişnuia să le decoreze cu ornamente geometrice fine, triunghiuri sau linii paralele, încrustate cu o pastă albă, care ieşeau în relief pe fondul negru al vaselor.

Pe lângă vasele de lut, mai făcea vase de fildeş şi de piatră, dintre care unele erau din bazalt dur. Bazaltul dur, necesar confecţionării vaselor de piatră, era adus din deşerturile aflate pe ambele părţi ale văii Nilului, în apropierea actualului oraş Cairo, şi din peninsula Sinai. Fildeşul venea din sud.

Schimburile economice între localităţile de pe malul Nilului erau intense. BAHEDDI îşi schimba vasele cu diverse mărfuri necesare în gospodărie. Dacă i se aduna multă marfă, pornea cu barca pe Nil în sus sau în jos, oprindu-se în porturile unde putea găsi negustori dornici să îi cumpere produsele.

La 24 de ani s-a căsătorit cu Tahor, o fată de 17 ani. Ea a născut două fetiţe. Amem a sosit când Tahor avea 19 ani, iar Heru, cu 3 ani mai târziu. Fetele erau foarte frumoase. Pe Amen au răpit-o doi negustori, la doar 8 ani, şi au dus-o spre sud, unde au vândut-o unui negustor bogat.

Heru, rămasă lângă părinţi, s-a căsătorit la 15 ani cu negustorul Hor, un tânăr de 24 de ani. Au avut patru copii. Fetele lor se numeau Anu şi Naa, iar băieţii, Mehi şi Djar.

În vara anului 3152 î.Hr., BAHEDDI a plecat cu barca pe Nil, având multe oale de vânzare. L-a ajuns din urmă o barcă în care se aflau doi hoţi deghizaţi în negustori cinstiţi. S-au urcat în barca lui BAHEDDI şi l-au ucis. Au trecut în barca lor toate mărfurile, iar după aceea au găurit fundul bărcii prădate. Sărmanul BAHEDDI a ajuns cu tot cu barca în adâncul apei Nilului. Avea doar 36 de ani.

28 mai 2021

Episodul 44 – Rim

Episodul spiritual nr.44 o are ca eroină pe persanca RIM. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 3275-3228 (secolul 33, mileniul 4 î.Hr.). RIM s-a născut într-o comunitate gentilică, aflată în epoca neolitică, aşezată în apropierea oraşului-cetate Persepolis. Ruinele acestui vestit oraş al antichităţii se găsesc spre nord-est de oraşul Shiraz, din sudul Iranului.

Gospodarul Azin, tatăl lui RIM, căsătorit cu Vela, avea împreună cu ea doi copii. RIM era cu 4 ani mai în vârstă decât fratele ei, Dara. Ajuns un priceput meseriaş olar, Dara s-a căsătorit la 22 de ani cu Shadi, o fată de 16 ani. Au avut trei fiice: Asal, Fila şi Roia.

Azin şi Vela aveau o bucată de teren roditor, pe care îşi cultivau plantele necesare hranei. Aveau casa pe o câmpie fertilă, în apropierea unui râu cu apă potabilă şi limpede, din care luau şi pentru irigaţia terenului agricol. Locuinţa familiei avea o formă dreptunghiulară, cu dimensiuni reduse, iar pereţii erau vopsiţi în roşu şi galben. În interiorul casei se afla vatra necesară încălzirii hranei şi o groapă specială în care se făcea focul pentru prepararea hranei. Lângă casă există o cămară, în care se păstrau proviziile.

În afara tuturor locuinţelor, se găsea cuptorul folosit în comun de locuitorii satului pentru arderea vaselor de lut şi pentru coacerea pâinii.

Membrii comunităţii de care aparţinea eroina noastră nu cunoşteau metalele. Uneltele de muncă erau făcute din silex, osbidiană şi piatră. Ţesătoria era destul de dezvoltată, ca şi împletirea rogojinilor.

Olăritul atinsese un nivel foarte înalt. Vasele de lut făcute de Azin erau decorate de Vela, soţia lui, cu desene inspirate din lumea animală şi cea vegetală sau din natura înconjurătoare. Existau pe vasele de lut şi figuri de oameni sau păsări, printre care vulturul cu aripile desfăcute.

RIM a învăţat să facă figurine din lut care simbolizau animale, păsări sau chiar figuri omeneşti, în majoritatea lor reprezentând femei. În centrul credinţelor religioase ale sătenilor se găsea imaginea divinităţii Soarelui. Alături de simbolul Soarelui se găsea cel al apei, aceasta având un rol important în viaţa agricultorilor. Cultul animalelor şi magia crescătorilor de vite aveau drept scop înmulţirea turmelor de animale domestice şi apărarea lor împotriva forţelor ostile.

Cultul fecundităţii şi al femeii-mame, caracteristic comunei primitive în care domina ginta matriarhală, şi-a găsit expresia în statuetele feminine care înfăţişau divinitatea vetrei şi protectoarea familiei.

În scurta ei viaţă, RIM a reuşit să confecţioneze numeroase figurine de lut care o înfăţişau pe femeia-mamă.

S-a căsătorit la 14 ani cu negustorul Miad, un bărbat de 23 de ani, care transporta mărfuri în Persepolis. Au avut împreună doi băieţi. RIM l-a născut pe Vala când avea 17 ani. Aitun a sosit când Vala împlinise 4 ani.

Vala, ajuns negustor, s-a căsătorit la 24 de ani cu Bita, o fată de 16 ani. Au avut doi băieţi: Sirus şi Farib.

Aitun avea 22 de ani, când a luat-o de nevastă pe Tandis, o fată de 17 ani. Au avut un singur copil, pe fiul lor Bavar.

În vara anului 3228 î.Hr., RIM avea 47 de ani, Miad, soţul ei, împlinise 56 de ani, Vala avea 30 de ani, iar Aitun, 26 de ani. Într-o noapte, în sat a năvălit o hoardă formată din zeci de războinici barbari, care au ucis toţi localnicii şi le-au distrus casele. Nimeni nu a scăpat cu viaţă.

14 iunie 2021

Episodul 45 – Elav

Episodul spiritual nr.45 îl are ca erou pe ELAV. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 3364-3326 (secolul 34, mileniul 4 î.Hr.). ELAV s-a născut într-un trib de agricultori, vânători şi crescători de animale aşezat în Câmpia Donului, spre sud de râul Don, teritoriu aflat astăzi în sudul Rusiei.

Gospodarul Ib, tatăl lui ELAV, se ocupa cu agricultură, ajutat de Joa, nevasta lui. Joa dăduse viaţă la doi băieţi. ELAV avea cu 6 ani mai mult decât fratele lui, Ejle. Ajuns bun gospodar şi negustor, Ejle şi-a luat-o de nevastă pe Oma, o fetiţă de 15 ani. Au avut o fiică, numită Isel.

ELAV a muncit de mic alături de părinţii lui la lucrările agricole care le asigurau hrana zilnică. Aveau unelte de aramă şi de lemn. Sapa de aramă avea mânerul de lemn. Lopata şi alte unelte făcuseră cu putinţă săparea canalelor de irigaţie care aduceau apa din Don.

ELAV avea 10 ani, când tatăl lui şi-a dat la schimb o mare cantitate de produse agricole pentru câteva animale domestice: un porc, un măgar, două capre, patru oi şi o vacă. Pasionat de creşterea lor, ELAV le-a îngrijit cu devotament, le-a dus la păşune, reuşind să obţină de la ele carne, lapte, lâna şi piei. Măgarul era folosit la transportul produselor. Caii din stepă erau sălbatici. Au fost domesticiţi după moartea lui ELAV şi a fiilor lui.

La 23 de ani, ELAV şi-a luat-o de nevastă pe Stia, o fată de 17 ani, din acelaşi sat cu el. Părinţii ei erau gospodari agricultori. Tatăl ei era şi vânător. Stia l-a născut pe Ear la 20 de ani, iar pe Bue, la 23 de ani. Băieţii au continuat tradiţia consătenilor în agricultură, creşterea vitelor şi vânătoare.

La 38 de ani, ELAV ajunsese grav bolnav de reumatism şi plămâni. A încetat din viaţă în geroasa iarnă a anului 3326 î.Hr.. A lăsat în urmă o soţie văduvă la 32 de ani şi doi băieţi orfani de tată. Ear împlinise 12 ani, iar Bue, 9 ani. Toţi trei şi-au continuat viaţa, muncind la cultivarea produselor agricole, la creşterea vitelor şi la confecţionarea oalelor de lut, necesare preparării şi păstrării alimentelor.

18 iulie 2021

Episodul 46 – Aase

Episodul spiritual nr.46 o are ca eroina pe daneza AASE. Ea a trăit între anii 3448-3416 (secolul 35, mileniul 4 î.Hr.). AASE s-a născut într-un sat fortificat din estul peninsulei Iutlanda (astăzi, Iutlanda este o parte a teritoriului Danemarcei), aproape de fiordul Randers.

Tatăl eroinei noastre, războinicul Bue, lucra ca meşteşugar în silex. Nevasta lui Bue, numită Brit, era unul dintre vracii satului. În acea perioadă (epoca neolitică), femeia căsătorită era considerată drept proprietate personală a soţului. Locuitorii satului în care trăia Bue împreună cu familia lui practicau agricultura, creşterea vitelor, vânătoarea, pescuitul şi schimbul de produse cu locuitorii altor sate sau cu negustorii sosiţi pe apă.

Vracii erau întreţinuţi cu hrană şi cu tot ce le era necesar din excedentul de produse obţinut de comunitatea satului.

Meşteşugarul Bue ştia să facă unelte din silex şi arme din bronz. Poziţia satului, aproape de ţărmul mării, îi obliga pe bărbaţi să fie buni războinici, fiind nevoie deseori să respingă năvala unor barbari sosiţi pe mare sau pe uscat.

Mama Brit, vraciul satului, născuse două fete. AASE avea cu 4 ani mai mult decât sora ei, Kari. Ajunsă şi ea vraci, Kari a fost luată în căsătorie de meşteşugarul în bronz Ivli, un tânăr de 23 de ani. Au avut împreună doi băieţi: Ide şi Bror.

AASE începuse să lucreze ca vraci împreună cu mama ei de la 11 ani. Avea 14 ani, când mama Brit a murit de tuberculoză. Cele două fete, AASE şi Kari, au continuat activitatea mamei lor. După căsătorie, Kari nu a mai fost lăsată de soţul ei să facă tratamente.

AASE a continuat să practice singura vindecările unor boli.

La 17 ani i-a murit iubitul şi viitorul soţ, Daen, un tânăr de 26 de ani. Avusese loc o luptă la ţărmul mării cu aventurieri barbari sosiţi cu bărcile. Războinicii satului au respins atacul, dar unii dintre ei au fost ucişi cu bestialitate. AASE nu s-a mai îndrăgostit de alt bărbat.

Se pricepea să ghicească viitorul şi bănuia că nu va trăi mult. S-a dedicat muncii de terapeut, străduindu-se să salveze vieţile unor oameni, aplicându-le tratamente cu plante, descântece şi trepanaţii.

Odată cu începerea folosirii vaselor din lut ars pentru coacerea mai completă a alimentelor, s-au distrus o parte din elementele naturale, cum erau spre exemplu, vitaminele. Au apărut boli provocate de avitaminoză şi lipsa unor minerale: rahitismul, pelagra, scorbutul, dar şi cariile dentare. Aglomerarea

sătenilor în perimetrul satului a favorizat contaminările. Tuberculoza se răspândea din ce în ce mai mult.

Apăruseră şi bolile sistemului nervos, vracii tratând bolnavii cu trepanaţii pe viu. Vraciul AASE era extrem de pricepută la trepanarea craniilor în aşa fel încât riscurile de hemoragie şi de infecţie să fie destul de reduse. Orificiile, circulare sau rectangulare, practicate cu ajutorul unor lame de diorită sau obsidiană, permiteau cicatrizarea perfectă a conturului osos. O parte dintre bolnavi supravieţuiau operaţiei. Trepanaţia avea un caracter de rit magic, având şi un efect terapeutic. Era un rit derivat din concepţia potrivit căreia orice boală, şi cu atât mai mult o boală a sistemului nervos, era cauzată de acţiunea unor forţe oculte malefice, care necesitau exorcizarea pe calea magiei.

Vindecătoarea AASE a încetat din viaţă la vârsta de 32 de ani, în iarna anului 3416 î.Hr., grav bolnavă de tuberculoză. În groapă, sătenii au pus lângă ea uneltele ce fuseseră folosite în munca de vraci.

11 august 2021

Episodul 47 – Atta

Episodul spiritual nr.47 îl are ca erou pe ATTA. El s-a născut în epoca neolitică, într-un trib aşezat în estul insulei Rügen, aproape de ţărmul Mării Baltice, teritoriu aflat în nordul Germaniei de astăzi.

ATTA a trăit în perioada anilor 3559-3514 (secolul 36, mileniul 4 î.Hr.). Tatăl lui, numit Reik, îndeplinea funcţia de şef spiritual în comunitatea lor tribală. Nevasta şefului Reik se numea Uva. Ea născuse trei copii. Cele două fetiţe, Gonda şi Hildu, au decedat la vârste mici, fiind bolnave de plămâni. Băiatul, ATTA, ultimul născut, a supravieţuit.

Locuitorii tribului se ocupau cu agricultura, domesticirea unor animale sălbatice, creşterea animalelor domestice, pescuitul, schimbul de produse cu alte triburi. ATTA a fost educat de tatăl lui pentru a şti ce trebuia să facă după moartea sa, când i se va încredinţa funcţia de şef spiritual. Pe lângă muncile de agricultor, vânător, pescar, crescător de animale, ATTA a primit instruire în practicarea ritualurilor.

Băiatul avea 21 de ani, când şeful Reik, tatăl lui, s-a înecat la pescuit în apa Mării Baltice. Înţelepţii satului l-au desemnat pe ATTA ca următorul şef spiritual.

La 22 de ani, ATTA şi-a luat-o de nevastă pe Bren, o fată de 16 ani. Părinţii ei, Riks (tatăl) şi Alasu (mama), erau gospodari în sat. Bren l-a născut pe Adal la 18 ani, iar pe Cimar la 21 de ani.

Adal a ajuns şef spiritual după moartea tatălui său. Nu şi-a luat nevastă. A avut trei copii cu două iubite.

Cimar a devenit un bun negustor, făcând schimb de mărfuri cu alte triburi. Şi-a luat-o de nevastă pe Agisa, o fată de 18 ani, cu 6 ani mai tânără decât el. Au avut trei copii. Băieţii se numeau Tius şi Berik, iar fata, Sinda.

După instalarea lui în funcţie, ATTA nu a mai avut voie să muncească în rând cu ceilalţi gospodari. Sătenii îi dăruiau mâncare şi haine pentru întreaga familie. Avea multe îndatoriri specifice, fiind nevoit să participe la ceremonialuri, practici rituale, vrăji, dansuri. Reuşise să înveţe gesturile rituale, imitarea mişcărilor şi glasurilor unor animale, să folosească fluierele şi tobele, să rostească formule magice. În acea epocă, oamenii credeau că obiectele şi forţele naturii aveau puteri superioare celor omeneşti. Mai credeau că unele fiinţe sau obiecte aveau puterea magică de a-i proteja. Existau legături magice între oameni şi animale.

Considerau că morţilor li se cuvenea cinstea unui cult funerar, pentru că defuncţii continuau, în mod firesc, să participe la ciclul vieţii naturii şi al comunităţii.

Înţeleptul ATTA s-a intoxicat cu peşte la 45 de ani. În chinurile dinaintea morţii, i-a implorat pe cei din jur să nu sacrifice animale sau prunci la înmormântarea sa. Adal, fiul care urma să îi succeadă la funcţie, i-a promis ferm că nu va ucide pe nimeni în cadrul ritualului de înmormântare.

ATTA a închis ochii pe vecie în dimineaţa unei zile de toamnă în anul 3514 î.Hr.. Văduva Bren s-a sinucis cu otravă la câteva zile după pierderea soţului.

8 septembrie 2021

Episodul 48 – Dawa

Episodul spiritual nr.48 o are ca eroină pe tibetanca DAWA. Ea s-a născut în legendarul oraş Lhasa şi a trăit între anii 3682-3639 (secolul 37, mileniul 4 î.Hr.). Era fiica demnitarului Pema, conducătorul oraşului Lhasa şi a regiunii din jurul acestuia. Soţia lui Pema, numită Ngapo, născuse patru copii. Fata, DAWA, a supravieţuit, dar cei trei băieţi au decedat la vârste mici, suferind de boli grave.

Pema, tatăl DAWEI, era un om rău la suflet, zgârcit, răzbunător, lacom de avere. Întreaga populaţie supusă lui era obligată să îi ofere un tribut anual.

DAWA se născuse cu darul prevestirilor. Ea le spunea părinţilor că noaptea, în timpul somnului, soseau în apropierea ei uriaşi blonzi, veniţi din înaltul Cerului, care o ajutau să afle lucruri importante despre viitor. Fata era blondă cu ochii negri. Gurile rele o bârfeau pe Ngapo, mama ei, ca o concepuse cu un uriaş blond sosit din lumea zeilor.

DAWA avea 15 ani, când şi-a anunţat părinţii că zeii furioşi pe ticăloşia oamenilor vor trimite un foc din Cer, care va pustii pământul. Vor scăpa cu viaţă numai cei care se vor refugia în peşterile şi tunelurile ascunse sub munţii înalţi. La scurtă vreme după anunţul disperat al DAWEI, un asteroid a lovit munţii, la mare depărtare de oraş. S-au produs uriaşe furtuni electromagnetice, pământul a fost pustiit de foc, cutremurele au schimbat suprafaţa terestră. Vulcanii activaţi au început să erupă violent. Cerul şi soarele s-au întunecat. Oamenii care nu se refugiaseră în adâncul munţilor au murit arşi, otrăviţi, ca şi alte vieţuitoare. Gazele nocive au infestat atmosfera.

După câteva luni de cataclism, supravieţuitorii ieşiţi la suprafaţă au văzut că totul în jur era distrus. Tibetul devenise un platou uriaş, înconjurat de munţi înalţi. Pe locul marilor lacuri se ridicaseră munţii, iar pe locul vechilor munţi, apăruseră întinderi mari de apă. Nici urme de palate sau semne ale vechii civilizaţii. Un strat gros de mâl acoperea totul. Au urmat mulţi ani de viaţă grea, cu foamete, boli, morţi nenumăraţi, până când populaţia rămasă a reînvăţat să îşi confecţioneze unelte, arme de vânătoare şi apărare, să-şi facă locuinţe şi să înceapă reconstruirea civilizaţiei pierdute.

În cadrul comunicării cu spiritele antice asiatice, DAWA a primit informaţii despre cum trebuia reconstruit oraşul Lhasa. Fata avea 29 de ani, când i-au murit, unul după altul, cei doi părinţi, grav bolnavi de inimă. I s-a încredinţat conducerea oraşului, care avea nevoie să fie reconstruit din temelii. Devenise foarte invidiată de cei care nu aveau puterea de a comunica telepatic

cu zeii furioşi pe oameni. DAWA, fiinţă calmă, blândă, inteligentă, avea puterea de a linişti oamenii şi de a îmbuna zeii. Mintea ei era mult superioară celor din jur. A condus reconstrucţia oraşului Lhasa cu multă abilitate, fiind mai respectată decât bărbaţii.

Împlinise 36 de ani, când a refuzat să devină soţia lui Dolkar, un bărbat în vârstă de 40 de ani, care se îndrăgostise de ea, dar mai ales voia să îi ia funcţia de conducător al Lhasei. Dolkar a otrăvit-o, funcţia fiindu-i mai dragă decât femeia. Nenorocirea s-a întâmplat după ce DAWA împlinise 43 de ani. Sufletul ei s-a ridicat la Cer în toamna anului 3639 î.Hr..

5 octombrie 2021

Episodul 49 – Helaku

Episodul spiritual nr.49 îl are ca erou pe indianul nord-american HELAKU. El a trăit între anii 3791-3748 (secolul 38, mileniul 4 î.Hr.).

HELAKU s-a născut într-o peşteră imensă din adâncul Munţilor Albaştri. Peştera se afla spre sud de râul Snake, afluent al fluviului Columbia, apa care se varsă în Oceanul Pacific.

Aproape toţi bărbaţii tribului se ocupau cu vânătoarea. Nutau, tatăl lui HELAKU, era şi el vânător. Olate, nevasta lui Nutau, născuse trei băieţi. Primul născut, Yaholo, era cu 2 ani mai mare decât HELAKU, iar acesta avea cu un an mai mult decât fratele cel mic, Tuketu.

Yaholo şi-a luat nevasta la 19 ani, iar Tuketu, la 21 de ani. Ambele fete aparţineau aceluiaşi trib. În total, au născut şapte copii.

HELAKU şi-a luat-o de nevastă, la 22 de ani, pe Chenoa, o fată de 16 ani. Ea a născut două fete, Yepa şi Kay, plus doi băieţi, Hesutu şi Bimisi. Cu toţii au rămas în tribul lor şi au avut, în total, 24 de copii.

Viaţa scurtă a eroului nostru, HELAKU, a fost cea a unui vânător neînfricat. Principalul procedeu de vânare a animalelor era vânătoarea cu hăituială, mai ales cea cu ajutorul focului. Animalele erau gonite până când oboseau şi erau străpunse cu suliţele. Acestea aveau mânerul de lemn, iar vârful era făcut din piatră şlefuită. Grupul de vânători se orienta spre capturarea bizonilor, mamuţilor şi a vulpilor. Rareori reuşeau să ucidă boi moscaţi şi cerbi. Pentru spor la vânătoare, bărbaţii plecau la mari distanţe de peştera lor.

Carnea animalelor vânate şi aduse în fata peşterii constituia baza hranei întregului trib. Pentru îmbrăcăminte, se foloseau pieile şi blănurile animalelor vânate. Carnea o frigeau pe pietre încinse în foc.

Din cauza climei aspre, cu vânturi puternice şi viscole, unii dintre vânători îşi pierdeau viaţa, nemaîntorcându-se la familiile lor. Aşa i s-a întâmplat şi lui HELAKU, în iarna anului 3748 î.Hr., când a fost ucis de un bizon. Avea 43 de ani.

3 noiembrie 2021

Episodul 50 – Kei

Episodul spiritual nr.50 o are ca eroină pe africanca KEI. Ea s-a născut într-un trib aşezat în apropierea ţărmului nordic al lacului Victoria. Astăzi, acolo se afla ţara numită Uganda.

În cadrul comunităţii exista un sistem de diviziune a muncii: bărbaţii se ocupau cu vânătoarea, iar femeile, cu pescuitul şi culesul. Femeile nu mergeau niciodată la vânătoare.

Tatăl lui KEI, vânătorul Eke, avusese şapte copii împreună cu nevasta lui, Isab. Au decedat, de mici, două fetiţe şi doi băieţi. Au supravieţuit KEI şi fraţii ei mai mici, numiţi Wasi şi Wume.

În timp ce băieţii au ajuns buni vânători, sub îndrumarea lui Eke, unica fată, KEI, a învăţat să culeagă şi să pescuiască alături de mama Isab. Recolta lor era compusă, de obicei, din boabe, fructe, seminţe, bulbi, rădăcini, insecte şi peştele pescuit din lac.

La 14 ani, KEI a fost luată de nevastă, cu îngăduinţa părinţilor, de vânătorul Zubu, un tânăr de 20 de ani. Ea a dat viaţă la patru copii. La 16 ani, a născut-o pe Abei. Primul băiat, Kibe, a sosit când KEI avea 20 de ani. Al doilea băiat, Ngami, s-a născut la 4 ani după fratele său.

Bărbatul lui KEI, vânătorul Zubu, folosea la vânătoare arcul cu săgeţi otrăvite. Pentru prepararea otrăvii, şamanul, însoţit de vânători, pleca dimineaţă devreme în junglă, unde culegea plante otrăvitoare şi vipere cu corn. La întoarcere, preparau otrava, nelăsând femeile şi copiii să se apropie de ei. KEI avea mari emoţii când Zubu participa la prepararea otrăvii. Deseori, mureau bărbaţi, din cauza aburilor otrăvitori care ieşeau din amestecul de plante ucigătoare. Alţii ajungeau prada viperelor cu corn, când se chinuiau să le extragă veninul.

KEI nu a apucat să îşi vadă copiii ajunşi la vârsta maturităţii. La 26 de ani, pierderea unei sarcini i-a oprit cursul vieţii. Aceasta nenorocire s-a întâmplat în vara anului 3854 î.Hr..

22 noiembrie 2021

SFÂRŞIT